Ετος Β' — Αριθμος 85 Τιμᾶται λεπτῶν 10 Εν Αθηναις 7 Ιουνιου 1886

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
Οδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ τυπογραφεῖον τῆς «Κορίννης»
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου καὶ χαρτονομισμάτων

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ (μετὰ εἰκόνος), μυθιστορία Οὐίλκη Κόλλινς, μετάφρασις Χαρ. Ἀννένου. (Συνέχ.). — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ. μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ. (Συνέχ.). — ΠΡΟ ΠΑΝΤΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΟΣ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
Προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις: φρ. 5, ἐν ταῖς ἐπαρχίαις 6
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾶ 10. Ἐν Ῥωσσίᾳ ῥούβλια 4.
ΦΥΛΛΑ προηγούμενα λεπτὰ 20.

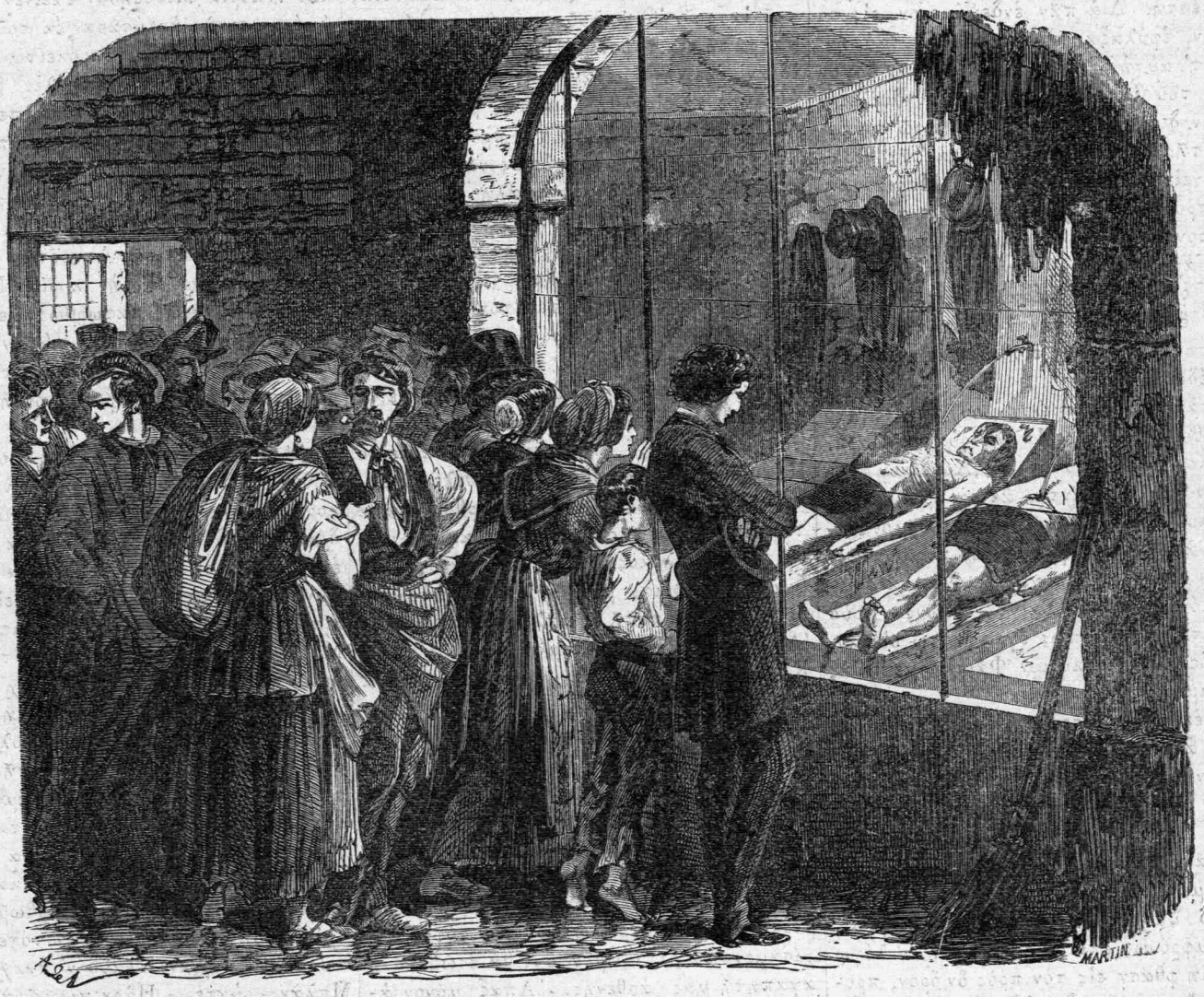

Εἶδον καὶ ἐγὼ τὸ φρικῶδες θέαμα. ὅρα φύλλον 86.)

Ἀπὸ τοῦ ἑπομένου φύλλου ἀρχόμεθα δημοσιεύοντες εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα,» τὸ ἱσπανικὸν μυθιστόρημα:

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΣΚΕΛΕΤΟΥ

ἔργον τοῦ γνωστοῦ συγγραφέως τοῦ **Μαγείρου τοῦ Βασιλέως** ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΦΕΡΔΙΝΑΝΔΟΥ ΓΟΝΖΑΛΕΣ. Δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι τὸ νέον τοῦτο μυθιστόρημα, ὅπερ ἐξελεξάμεθα μεταξὺ πολλῶν ἑτέρων, καὶ τὸ ὁποῖον κοσμεῖται ὑπὸ καλλιτεχνικωτάτων εὐρωπαϊκῶν εἰκόνων, θέλει μεγάλως εὐαρεστήσει τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις.

Η ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΟΥΙΛΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Μετάφρασις Χαραλάμπους Ἀννένου

[Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον].

Ἀφοῦ ἀπεφάσισα ὅτι ἡ σύζυγός μου ἔπρεπε νὰ μεταβῇ εἰς Λονδῖνον, ἐσκέφθην νὰ χρησιμοποιήσω διττῶς τὸ ταξείδιόν της. Ἦτο κατεπείγουσα ἀνάγκη ἕνεκα τῆς περιστάσεως νὰ εὕρω καταλληλον διὰ τὴν προσφιλῆ μας ἀσθενῆ νοσοκόμον ἀφωσιωμένην εἰς τὴν Μαριάνναν καὶ εἰς ἐμέ. Κατ' ἀγαθὴν συγκυρίαν ἱκανοτάτη τις γυνή, καὶ ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην πιστὴ εἰς ἐμέ, εὑρίσκετο τότε εἰς τὴν διάθεσίν μου. Ἐννοῶ τὴν ἀξιοσέβαστον κυρίαν Ριοῦμπελ, πρὸς ἣν διὰ τῆς συζύγου μου ἀπηύθυνα ἐπιστολὴν εἰς τὴν ἐν Λονδίνῳ κατοικίαν της.

Κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν ἡμέραν ἡ κυρία Κλέμεντς καὶ ἡ Κάδερικ εὑρέθησαν εἰς τὸν σταθμόν. Παρευρέθην καὶ ἐπεστάτησα εὐγενῶς κατὰ τὴν ἀναχώρησίν των, καθὼς ἐπίσης καὶ κατὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς κυρίας Φόσκου, ἀπελθούσης διὰ τῆς αὐτῆς ἀμαξοστοιχίας. Τὴν αὐτὴν ἑσπέραν ἡ κυρία Φόσκου ἐπέστρεψεν εἰς Μπλὰκ-οὐάτερ-Πὰρκ ἀκριβέστατα ἐκπληρώσασα τὴν ἀνατεθεῖσαν αὐτῇ ἐντολήν. Συνωδεύετο ὑπὸ τῆς κυρίας Ῥιοῦμπελ καὶ μοὶ ἔφερε τὴν διεύθυνσιν τῆς οἰκίας ὅπου κατῴκει ἡ κυρία Κλέμεντς ἐν Λονδίνῳ. Τὰ κατόπιν συμβάντα ἀπέδειξαν ὅτι τὸ προνοητικὸν τοῦτο μέτρον ἦτο περιττόν. Ἡ κυρία Κλέμεντς ἐπληροφόρησεν ἐπακριβῶς τὴν κυρίαν Κλάϋδ περὶ τῆς οἰκίας ἐν ᾗ ἐγκατέστη. Διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον εἰς τὸ μέλλον, ἐφύλαξα τὴν ἐπιστολὴν ταύτην.

Κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἔσχον μετὰ τοῦ ἰατροῦ βραχεῖαν συνδιάλεξιν καθ' ἣν διεμαρτυρήθην ἐν τῷ ἱερῷ συμφέροντι τῆς φιλανθρωπίας, κατὰ τῆς θεραπείας εἰς ἣν ὑπέβαλλε τὴν Μαριάνναν. Ὁ ἰατρὸς προσηνέχθη πρὸς ἐμὲ αὐθαδῶς ὡς φέρονται συχνάκις καὶ προθύμως πάντες οἱ ἀμαθεῖς. Ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἐξεδήλωσα ποσῶς ὀργὴν καὶ ἀνέβαλλον πᾶσαν μετ' αὐτοῦ ἔριδα διὰ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἡ τοιαύτη ἔρις ἤθελεν εἶσθαι χρήσιμος εἰς τὰ σχέδιά μου.

Μετὰ τοῦτο ἡ πρώτη μου πρᾶξις ἦτο ν'ἀπέλθω κ'ἐγὼ εἰς Μπλὰκ-οὐάτερ-Πάρκ. Ὤφειλον νὰ ἐγκαταστῶ εἰς Λονδῖνον προβλέπων τὰ συμβάντα ἅτινα ἔμελλον νὰ ἐπακολουθήσωσιν. Ἐκτὸς τούτου μοὶ ἀπέμενε νὰ κανονίσω μετὰ τοῦ κυρίου Φριδερίκου Φαίρλη οἰκογενειακόν τινα συμβιβασμόν. Εὗρον ἐν Σαϊντ - Τζὼνς - Γοὺδ τὴν κατάλληλον ὅπως ἐγκαταστῶ οἰκίαν, εὗρον δὲ καὶ τὸν κύριον Φαίρλη μεταβὰς εἰς Λίμμεριτζ.

Ὡς ἐκ τῆς γνώσεως ἣν ἔσχον λαθραίως ἐκ τῆς ἀνταποκρίσεως τῆς Μαριάννας δὲν ἠγνόουν ὅτι αὕτη ὅπως προσέλθῃ ἀρωγὸς εἰς τὴν δύσκολον οἰκογενειακὴν θέσιν τῆς κυρίας Κλάϋδ εἶχε προτείνει εἰς τὸν κύριον Φαίρλη νὰ προσκαλέσῃ τὴν ἀνεψιάν του νὰ μεταβῇ εἰς τὴν οἰκίαν του ἐν Κώμβερλανδ ὑπὸ τὸ πρόσχημα ἐπισκέψεως. Εἶχα ἐμφρόνως ἐπιτρέψει ὅπως ἡ ἐν λόγῳ ἐπιστολὴ φθάσῃ εἰς τὸν πρὸς ὃν ὅρον, προβλέπων ἔκτοτε ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ βλάψῃ ἀλλ' ἀπεναντίας νὰ ὠφελήσῃ. Ἐν τούτοις παρουσιάσθην εἰς τὸν κύριον Φαίρλη ὅπως ὑποστηρίζω τὴν πρότασιν τῆς Μαριάννας, μέ τινας τροποποιήσεις ὅμως, αἵτινες ἦσαν ἀπαραίτητοι διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σχεδίου μου μετὰ τὴν ἀσθένειάν της. Ἦτο ἀνάγκη ὅπως ἡ κυρία Κλάϋδ προσκαλουμένη ὑπὸ τοῦ θείου της ἀπέλθῃ μόνη ἐκ Μπλὰκ - οὐάτερ - Πάρκ. Ἦτο ἐπίσης ἀνάγκη ὅπως τῇ ρητῇ συμβουλῇ τοῦ θείου της παραμείνῃ καὶ διανυκτερεύσῃ ἐν Λονδίνῳ ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς θείας της, δηλαδὴ ἐν τῇ οἰκίᾳ ὅπου κατῳκοῦμεν ἐν Σαϊντ - Τζὼνς - Γοὺδ. Ὥστε ὁ διπλοῦς σκοπὸς τῆς πρὸς τὸν κύριον Φαίρλη ἐπισκέψεώς μου ἦτο νὰ ἐπιτύχω τ' ἀποτελέσματα ταῦτα καὶ νὰ λάβω ἔγγραφον πρόσκλησιν τοῦ θείου της διὰ νὰ τὴν ἐπιδείξω πρὸς τὴν κυρίαν Κλάϋδ.

Ἀρκεῖ νὰ εἴπω ὅτι ἡ ἀδυναμία τοῦ χαρακτῆρος τοῦ κυρίου Φαίρλη ἦτο εἰς εὐθὺν λόγον μὲ τὴν ἀδυναμίαν τοῦ σώματός του καὶ ὅτι ἐξέχυσα ἐπ' αὐτοῦ ὅλην τὴν δραστηριότητα τοῦ χαρακτῆρός μου· πιστεύω ὅτι εἶνε περιττὸν νὰ προσθέσω τι πλέον.

Ἦλθον, εἶδον καὶ ἐνίκησα τὸν κύριον Φαίρλη.

Ἐπιστρέψας εἰς Μπλὰκ - οὐάτερ - Πὰρκ — κομίζων δ' ἐνταυτῷ τὴν ἐπιθυμητὴν πρόσκλησιν — εὗρον τὴν κατάστασιν τῆς Μαριάννας εἰς ἐπαισθητὸν κίνδυνον διατελοῦσαν ἕνεκα τῆς ἀνοήτου θεραπείας τοῦ ἰατροῦ. Ὁ ἁπλοῦς πυρετὸς εἶχε μετατραπῆ εἰς τύφον. Ἡ κυρία Κλάϋδ τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἡμέραν τῆς ἐπανόδου μου, ἠθέλησε νὰ εἰσέλθῃ διὰ τῆς βίας εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἀδελφῆς της προφασιζομένη ὅτι ἐπεθύμει αὐτοπροσώπως νὰ τὴν περιποιῆται. Δὲν ὑπῆρχε μεγάλη συμπάθεια μεταξὺ ἡμῶν. Εἶχε ταράξει αὐτὴ τὴν εὐαισθησίαν μου κατὰ τρόπον ὅλως ἀσυγχώρητον, ἀποδίδουσά μοι τὴν ἰδιότητα τοῦ κατασκόπου, ἦτο δὲ εἰς τὸν δρόμον μου ὡς ἐπίσης καὶ εἰς τὸν δρόμον τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ, ἀληθὲς πρόσκομμα· πλὴν μ' ὅλα ταῦτα ἡ μεγαλοφροσύνη μου δὲν μοὶ ἐπέτρεπε νὰ τὴν ἐκθέσω ἐγὼ ὁ ἴδιος εἰς τὸν κίνδυνον τοῦ μιάσματος. Ἀφ' ἑτέρου δὲν ἀπέκειτο εἰς ἐμὲ νὰ τὴν ἐμποδίσω ἂν ἤθελε νὰ ἐκτεθῇ οἰκειοθελῶς. Ἐὰν κατώρθου κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν της νὰ εἰσέλθῃ καὶ νὰ μάθῃ, ὁ πολύπλοκος βρόχος ὃν παρεσκεύαζον βραδέως καὶ μεθ' ὑπομονῆς, ἦτο ἐνδεχόμενον νὰ κοπῇ ἐξ ἁπλῆς συμπτώσεως. Ἀλλὰ τοῦ ἰατροῦ ἐπεμβάντος, ἡ κυρία Κλάϋδ ἀπετράπη καὶ ἠμποδίσθη παρὰ τὴν θύραν.

Εἶχον ἤδη συστήσει νὰ προσκληθῇ ἰατρὸς ἐκ Λονδίνου καὶ νὰ ζητηθῇ ἡ γνώμη του. Μετὰ πολλὰς ἀναβολὰς ἐλήφθη ἐπὶ τέλους ἡ τοιαύτη ἀπόφασις. Ὁ ἰατρὸς ἐλθὼν ἐπεκύρωσε πληρέστατα τὴν περὶ τῆς νόσου γνώμην μου. Ἡ κατάστασις ἦτο κρίσιμος· πλὴν μετὰ τὴν πέμπτην ἡμέραν ἀπὸ τῆς ἐκδηλώσεως τοῦ τύφου ἠρχίσαμεν νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι θὰ ἐσώζετο ἡ ἀγαπητή μας ἀσθενής. Ἅπαξ μόνον ἀπουσιάσα ἐκ Μπλὰκ - οὐάτερ κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχήν, μεταβὰς εἰς Λονδῖνον διὰ τῆς πρωϊνῆς ἁμαξοστοιχίας ὅπως δώσω τὰς τελευταίας ὁδηγίας περὶ τῆς προσεχοῦς ἐν Σαϊντ-Τζὼνς-Γοὺδ ἐγκαταστάσεώς μας, ὅπως ἐξετάσω καὶ βεβαιωθῶ ὅτι ἡ κυρία Κλέμεντς δὲν εἶχεν ἀπέλθει καὶ ὅπως συνενοηθῶ περὶ τινων προκαταρτικῶν ὑποθέσεων μετὰ τοῦ συζύγου τῆς κυρίας Ῥιοῦμπελ. Ἐπέστρεψα τὴν αὐτὴν ἑσπέραν. Μετὰ πέντε ἡμέρας ὁ ἰατρὸς ἀνήγγελλεν ὅτι διετέλει ἐκτὸς κινδύνου ἡ προσφιλής μας Μαριάννα, ἥτις, κατὰ τὸ λέγειν του, δὲν εἶχε πλέον ἀνάγκην ἰατρικῆς θεραπείας, ἀλλ' ἁπλῶς τῆς ἐπιβλέψεως νοσοκόμου. Αὕτη ἦτο ἡ κατάλληλος στιγμὴ ἣν ἀνέμενον καιροφυλακτῶν. Ἀφοῦ ἡ παρουσία τοῦ ἰατροῦ δὲν ἦτο πλέον ἀπαραιτήτως ἀναγκαία, κηρυσσόμενος ἀπροκαλύπτως κατὰ τοῦ ἰατροῦ. Ἦτο καὶ αὐτὸς εἷς ἐκ τῶν λίαν ὀχληρῶν μαρτύρων, οὓς ἔπρεπε νὰ ἐκβάλωμεν ἀπὸ τὸ μέσον. Κατώρθωσα τὸν σκοπόν μου διὰ μέσου ζωηρᾶς ἔριδος—εἰς ἣν ὁ σὶρ Πέρσιβαλ προειδοποιηθεὶς παρ'ἐμοῦ δὲν ἠθέλησε νὰ ἐπεμβῇ. Ἐπέπεσα κατὰ τοῦ ἀτυχοῦς ἰατροῦ ὡς χιονοστιβὰς ἀγανακτήσεως καὶ τὸν ἠνάγκασα ν'ἀπέλθῃ ἐκ τῆς ἐπαύλεως.

Μετὰ τοῦτο ἦτο ἀνάγκη ν'ἀπαλλαγῶμεν τῆς ὑπηρετρίας. Ἔδωκα ἐκ νέου τὰς δεούσας ὁδηγίας εἰς τὸν σὶρ Πέρσιβαλ — οὗ τὸ ἠθικὸν θάρρος ἐδεῖτο ἀκαταπαύστως νέων διεγερτικῶν ὅπως ἀναζωογονηθῇ — καὶ ἡ κυρία Μίτσελσον ἔμεινεν ἔκπληκτος ἡμέραν τινὰ ἀκούσασα ἐκ τοῦ στόματος τοῦ κυρίου της ὅτι ἐπρόκειτο ν' ἀποπεμφθῇ ὅλον τὸ ἐν τῇ ἐπαύλει προσωπικὸν τῆς ὑπηρεσίας. Τῷ ὄντι ἀπεπέμφθησαν πάντες ἐκτὸς μιᾶς γυναικὸς ἀπαραιτήτου διὰ τὴν καθημερινὴν ὑπηρεσίαν, ἧς ἡ ἔκτακτος ἠλιθιότης μᾶς ἐξησφάλιζεν ἀπὸ πάσης δυσαρέστου ἀνακαλύψεως. Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν ὑπηρετῶν ὑπελείπετο ν' ἀπομακρύνωμεν τὴν κυρίαν Μίτσελσον, τοῦτο δ' εὐχερῶς κατωρθώσαμεν παρακαλέσαντες τὴν ἀξιόλογον αὐτὴν κυρίαν νὰ μεταβῇ εἰς τὴν πλησιεστέραν παραθαλάσσιον πόλιν πρὸς ἀνεύρεσιν οἰκήματος διὰ τὴν κυρίαν της.

Αἱ περιστάσεις τότε ἦσαν οἷαι ἐπιθυμοῦμεν· ἡ κυρία Κλάϋδ ἔμεινεν εἰς τὸν κοιτῶνά της πάσχουσα ἐκ νευρικῶν ἀλγηδόνων, ἡ δ' εὐήθης ὑπηρέτρια — ἧς δὲν ἐνθυμοῦμαι τὸ ὄνομα — ἔμεινεν αὐτόθι ὅλην τὴν νύκτα ὅπως παρέχῃ εἰς τὴν κυρίαν της τὰς ἀναγκαίας περιποιήσεις· ἡ Μαριάννα ἂν καὶ ἡ ἀνάρρωσίς της προώδευε ταχιστα, ἠναγάζετο οὐχ ἧττον νὰ μένῃ κλινήρης ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῆς κυρίας Ῥιοῦμπελ· εἰς τὴν ἔπαυλιν δὲ οὐδεὶς ἄλλος ὑπῆρχεν ἐκτὸς τῆς συζύγου μου, τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ καὶ ἐμοῦ. Ἀφοῦ οὕτως ἀπεμάκρυνα λοιπὸν πάντα τὰ ἐνδεχόμενα ἐμπόδια, ἀντεμετώπισα τὴν μᾶλλον κατεπείγουσαν ἀνάγκην καὶ ἐπεχείρησα τὸ δεύτερόν μου κατόρθωμα.

Ὁ σκοπὸς ὃν προεθέμην τότε ἦτο νὰ πείσω τὴν κυρίαν Κλάϋδ ν' ἀναχωρήσῃ ἐκ Μπλὰκ - οὐάτερ - Πὰρκ χωρὶς νὰ συνοδεύηται ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς της. Ἦτο δὲ ἀδύνατον νὰ πεισθῇ ν'ἀπέλθῃ ἐκ τῆς ἐπαύλεως οἰκειοθελῶς ἐὰν δὲν ἤθελε βεβαιωθῇ ὅτι ἡ Μαριάννα εἶχε προηγηθῆ αὐτῆς εἰς Κώμβερλανδ. Ὅπως ἐμπνεύσωμεν αὐτῇ τὴν ἀναγκαίαν ταύτην πεποίθησιν, ἀπεκρύψαμεν τὴν προσφιλῆ μας ἀσθενῆ εἰς ἓν τῶν ἀκατοικήτων διαμερισμάτων τοῦ Μπλὰκ - οὐάτερ. Περὶ τὰ μέσα τῆς νυκτὸς ἡ κυρία Φόσκου, ἡ κυρία Ῥιοῦμπελ καὶ ἐγὼ — δὲν εἶχον πεποίθησιν εἰς τὸν σὶρ Πέρσιβαλ ὡς μὴ κεκτημένον τὴν ἀπαιτουμένην ἀταραξίαν — Ἐξετελέσαμεν τὸ δύσκολον τοῦτο ἔργον. Ἡ σκηνὴ ἦτο γραφική, μυστηριώδης, δραματικὴ εἰς τὸν ὕπατον βαθμόν. Ἀπὸ πρωΐας κατὰ διαταγὴν ἡ κλίνη εἶχεν ἀποτεθῇ ἐπὶ στερεοῦ

καὶ ἐλαφροῦ ἐνταυτῷ ξυλίνου βάθρου, ἤρκει δὲ ν' ἀνεγείρωμεν αὐτὸ ἐκ τῶν ἄκρων, ἀποφεύγοντες μετὰ προσοχῆς καὶ τὸν ἐλαφρότατον κλονισμὸν ὅπως μετακομίσωμεν τῆς ἀσθενῆ ὅπου δήποτε ἠθέλομεν ἄνευ τῆς ἐλαχίστης δυσκολίας. Ἑπομένως δὲν ἦτο ἀναγκαία ἡ χρῆσις οὐδεμιᾶς χημικῆς παρασκευῆς καὶ δὲν ἐγένετο τοιαύτη χρῆσις. Ἡ ἀγαπητὴ Μαριάννα κατείχετο ὑπὸ βαθυτάτου ὕπνου, οἷος συνήθως ἕπεται εἰς τὴν ἀνάρρωσιν. Ἐφροντίσαμεν ἐκ τῶν προτέρων νὰ τοποθετήσωμεν κατ' ἀποστάσεις φῶτα εἰς τὸν δρόμον μας καὶ ν' ἀνοίξωμεν τὰς θύρας. Ἐγὼ ὡς ῥωμαλεώτερος ἐβάσταζον τὴν κλίνην ἐκ τῆς μιᾶς ἄκρας, ἡ σύζυγός μου δὲ καὶ ἡ κυρία Ριοῦμπελ ἐκ τῆς ἑτέρας ἐβάσταζον τὴν μίαν ἄκραν τοῦ ἀνεκτιμήτου ἐκείνου φορτίου μετὰ συγκινήσεως, μετὰ στοργῆς πατρικῆς. Ὑπάρχει ἆρά γε νεώτερός τις Ρέμβρανδ δυνάμενος ἐπαξίως νὰ ζωγραφήσῃ τὴν νυκτερινὴν ἐκείνην πομπήν; Δυστυχῶς διὰ τὴν τέχνην, δυστυχῶς διὰ τὸ ἔκτακτον τοιοῦτο θέμα, Ρέμβρανδ εἰς οὐδὲν τοῦ κόσμου μέρος ζῇ πλέον!

Τὴν ἑπομένην πρωΐαν ἀνεχώρησα εἰς Λονδῖνον μετὰ τῆς συζύγου μου ἀφέντες τὴν Μαριάνναν ἔγκλειστον εἰς τὸ κεντρικὸν καὶ πρὸ πολλοῦ ἀκατοίκητον διαμέρισμα τῆς ἐπαύλεως, ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῆς κυρίας Ριοῦμπελ προθύμως συγκατατεθείσης νὰ μείνῃ ἐπίσης ἔγκλειστος αὐτόθι ἐπὶ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας. Πρὶν ἐπιβῶ τῆς ἁμαξῆς ἐνεχείρισα εἰς τὸν σὶρ Πέρσιβαλ τὴν ἐπιστολὴν δι' ἧς ὁ κύριος Φαίρλη προσεκάλει τὴν ἀνεψιάν του, παραγγέλλων αὐτῇ νὰ διανυκτερεύσῃ ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς θείας της, κατὰ τὸ εἰς Κώμβερλανδ ταξείδιόν της· προσέθηκα καὶ ἐγὼ ἰδιαιτέρας τινὰς ὁδηγίας ὅπως ἐπιδείξῃ εἰς τὴν κυρίαν Κλάϋδ τὴν ἐπιστολὴν ὅτε θὰ ἦτο ἡ κατάλληλος στιγμή. Ἐζήτησα πρὸς τούτοις καὶ ἔλαβον παρ' αὐτοῦ τὴν διεύθυνσιν τοῦ φρενοκομείου ὅπου εἶχε καθειρχθῇ ἄλλοτε ἡ Ἄννα Κάδερικ, καὶ ἐπιστολὴν ἀναγγέλλουσαν πρὸς τὸν διευθυντὴν αὐτοῦ τὴν προσεχῆ ἄφιξιν τῆς δραπετευσάσης ἀσθενοῦς.

Κατὰ τὴν τελευταίαν εἰς τὴν πρωτεύουσαν ἐπίσκεψιν εἶχον φροντίσει καὶ λάβει πάντα τὰ μέτρα ὅπως τὸ ἐνοικιασθὲν οἴκημα εὑρίσκηται καὶ καθ' ὅλα ἕτοιμον διὰ νὰ ἐγκαταστῶμεν, ἅμα ἠθέλομεν φθάσει εἰς Λονδῖνον διὰ τῆς πρωϊνῆς ἁμαξοστοιχίας. Ἡ φρόνιμος αὕτη πρόνοια ἐπέτρεψεν ἡμῖν νὰ προβῶμεν κατὰ τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἡμέραν εἰς τὸ τρίτον διάβημα τοῦ σχεδίου μου, συλλαμβάνοντες πάλιν τὴν Ἄνναν Κάδερικ.

Κατὰ τὸ σημεῖον τοῦτο αἱ χρονολογίαι ἔχουσι μεγίστην σημασίαν. Εὐτυχῶς συναινῶ ἐν ἐμοὶ δύο ἰδιότητας ὅλως ἀντιθέτους, δηλαδὴ τὴν τοῦ εὐαισθήτου ἀνθρώπου καὶ τὴν τοῦ πολυασχόλου. Ἐνθυμοῦμαι πᾶσαν χρονολογίαν εὐχερῶς.

Τὴν Τετάρτην 25 Ἰουλίου 1850, ἀπέστειλα τὴν σύζυγόν μου ἐφ' ἁμάξης διὰ νὰ μ' εὐκολύνῃ ἀμέσως ἐκποδὼν ποιοῦσα τὴν κυρίαν Κλέμεντς. Ἤρκεσεν ὅπως ἐπιτύχωμεν τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο ἡ πρόφασις προσκλήσεως προερχομένης ἐκ μέρους τῆς κυρίας Κλάϋδ, ἥτις δῆθεν εὑρίσκετο εἰς Λονδῖνον. Ἡ σύζυγός μου ὡδήγησε τὴν κυρίαν Κλέμεντς ἐφ' ἁμάξης μέχρι τινός· εἶτα ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅτι ἤθελε κάτι τι ν' ἀγοράσῃ ἐξ ἑνὸς ἐμπορικοῦ καταστήματος, ἔφυγε μετ' ἄκρας ἐπιτηδειότητος ἐπιστρέψασα εἰς τὴν ἐν Σαϊντ-Τζὼνς Γοὺδ οἰκίαν μας, ὅπως ὑποδεχθῇ τὴν ἀναμενομένην ταξειδιώτιδα. Περιττὸν νὰ προσθέσω ὅτι ἡ ἐν λόγῳ ταξειδιῶτις προαναγγέλθη εἰς τοὺς ὑπηρέτας ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς κυρίας Κλάϋδ.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἐγὼ ἐπιβὰς ἑτέρας ἁμάξης διηυθύνθην πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος ὅπου εἶχε μεταβῆ καὶ ἡ σύζυγός μου, ἐφωδιασμένος μετ' ἐπιστολῆς πρὸς τὴν Ἄνναν Κάδερικ ἐν ᾗ ἐλέγετο ὅτι ἡ κυρία Κλάϋδ ἐκράτει πλησίον της τὴν κυρίαν Κλέμεντς, ὅπως διέλθῃ μετ' αὐτῆς τὴν ἡμέραν καὶ ὅτι ἑπομένως ὤφειλε καὶ αὐτὴ νὰ μεταβῇ ἐκεῖ, συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ ἀγαθοῦ ἐκείνου κυρίου ὅστις ἵστατο ἀναμένων αὐτὴν εἰς τὴν θύραν, αὐτοῦ ἐκείνου ὅστις πρὸ ὀλίγου ἐν Χαμψίαρ τὴν εἶχε σώσει ἐκ τῶν καταδιωγμῶν τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ. Ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος *ἀγαθὸς κύριος* διεβίβασε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην διά τινος ἀγυιόπαιδος καὶ ἀνέμεινε τὴν ἔκβασιν ὀλίγα βήματα μακρὰν τῆς θύρας ἱστάμενος. Μόλις ἡ Ἄννα ἐπεφάνει εἰς τὸν οὐδόν, εὐθὺς ἤνοιξεν ἐκεῖνος τὴν θυρίδα τῆς ἁμάξης, ἥτις κατέπιεν εὐθὺς τὴν λείαν καὶ ἀνεχώρησε μετὰ σπουδῆς.

(Ἐπιτραπήτω μοι εἰς τὸ μέρος τοῦτο μία παρεμπίπτουσα ἐπιφώνησις: Πόσον ζωηρὸν ἐνδιαφέρον παρέχουσι πᾶσαι αὗται αἱ λεπτομέρειαι!)

Καθ' ὁδὸν ἐνῷ μεταβαίνομεν εἰς Φόρεστ Ῥώδ, ἡ νεκρά μου σύντροφος οὐδένα ἔξε δήλωσε φόβον. Κατορθῶ ν' ἀναλαμβάνω ἦθος πατρικὸν οἷου δήποτε κάλλιον, ὁσάκις τοῦτο μὲ συμφέρῃ· ἡ φιλοστοργία δὲ ἣν ὑπεκρίθην κατ' ἐκείνην τὴν περίστασιν ὑπῆρξεν ἐπιτυχεστάτη. Εἶχεν ἀρκετοὺς λόγους ὅπως μ' ἐμπιστεύηται· ἐγὼ εἶχα παρασκευάσει τὸ φάρμακον ὅπερ τοσοῦτον τὴν ὠφέλησεν· ἐγὼ τὴν εἶχα προφυλάξει ἀπὸ τοὺς κινδύνους οὓς διέτρεχεν ἐκ τῆς καταδιώξεως τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ. Ἐν τούτοις ἡ πεποίθησίς μου εἰς τὰ κεκτημένα ταῦτα δικαιώματα ὑπῆρξε μεγαλειτέρα τοῦ δέοντος· δὲν ἐξετίμησα καλῶς τὴν ἔμφυτον ἐκείνην ὀξυδέρκειαν τῆς παρατηρήσεως ἣν ἔχουσι πολλάκις τὰ περιωρισμένης διανοίας ἄτομα. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι παρημέλησα νὰ προετοιμάσω τὸ πνεῦμά της καταλλήλως, διὰ νὰ μὴ ἐννοήσῃ ἀποτόμως τὴν πλάνην ὅτε θὰ εἰσήρχετο εἰς τὴν οἰκίαν μου. Ἀφοῦ τὴν ὡδήγησα εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ἀφοῦ δὲν εἶδεν ἄλλον ἐκτὸς τῆς κυρίας Φόσκου, ἥτις τῇ ἦτο πάντη ἄγνωστος, κατελήφθη ὑπὸ σφοδρᾶς ταραχῆς. Καὶ ἂν εἶχε προαισθανθῇ τὸν κίνδυνον, ὅπως ὁ κύων ὀσφραίνεται τὴν παρουσίαν ἀνθρώπου ὃν δὲν βλέπει ἀκόμη, ὁ φόβος της δὲν θὰ ἐξεδηλοῦτο πλέον αἰφνιδίως καὶ εἰς τρόπον τόσον ἀνεξήγητον. Εἰς μάτην ἐπενέβην. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἠδυνάμην νὰ πραΰνω τὸν καταλαβόντα αὐτὴν τρόμον· ἀλλὰ εἰς τὸ σοβαρὸν καρδιακὸν νόσημα, οὗ τὰς προσβολὰς τόσον συνεχῶς ὑφίστατο, οὐδαμῶς ἴσχυον ὡς καταπραϋντικαὶ αἱ ἠθικαὶ παρηγορίαι. Μετὰ πολλοῦ τρόμου εἶδον αὐτὴν καταλειφθεῖσαν ὑπὸ σπασμῶν· ἡ προσβολὴ αὕτη ἕνεκα τῆς ἐξαιρετικῆς καταστάσεώς της, ἠδύνατο νὰ τὴν φονεύσῃ ἐκεῖ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας διὰ μιᾶς.

Προσεκλήθη ἀμέσως ὁ πλησιέστερον κατοικῶν ἰατρός· ἡ συνδρομή του ἐζητήθη ἐπ' ὀνόματι τῆς κυρίας Κλάϋδ. Ἄκρως ἠυχαριστήθην ἰδὼν ὅτι ὁ ἰατρὸς ἦτο ἐμπειρότατος εἰς τὸ ἔργον του. Τῷ περιέγραψα τὴν ἀσθενῆ ἣν ἔμελλε νὰ ἐπισκεφθῇ ὡς πάσχουσαν κάπως τὸν νοῦν καὶ ὑποκειμένην εἰς παραδόξους φρεναπάτας· πρὸς τούτοις διέθεσα οὕτως τὰ πράγματα, ὥστε νὰ μὴ ἔχῃ ἡ ἀσθενὴς παρ' αὐτὴν ἄλλον φύλακα ἐκτὸς τῆς συζύγου μου. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὅμως ἡ ταλαίπωρος εὑρίσκετο εἰς τοιαύτην κατάστασιν, ὥστε δὲν ἀνησύχουν ποσῶς περὶ ὅσων ἠδύνατο νὰ εἴπῃ. Ὁ μόνος φόβος ὅστις μ' ἔκαμνε ν' ἀνησυχῶ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἦτο μήπως ἡ δῆθεν κυρία Κλάϋδ δὲν ἤθελε φθάσει εἰς Λονδῖνον.

Εἶχα γράψει πρὸς τὴν κυρίαν Ριοῦμπελ παραγγέλλων αὐτῇ νὰ ἔλθῃ πρὸς συνάντησίν μου εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ συζύγου της τὴν ἑσπέραν τῆς Παρασκευῆς, 26 τοῦ μηνός· εἶχα ταυτοχρόνως γράψει πρὸς τὸν σὶρ Πέρσιβαλ νὰ ἐπιδείξῃ πρὸς τὴν σύζυγόν του τὴν γραφεῖσαν παρὰ τοῦ κ. Φαίρλη ἐπιστολήν, κάμνων δὲ αὐτὴν νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἡ Μαριάννα ἤδη ἀνεχώρησε, νὰ μοὶ ἐξαποστείλῃ αὐτὴν εἰς τὴν πρωτεύουσαν διὰ τῆς ἁμαξοστοιχίας τῆς μεσημβρίας τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἡμέραν τῆς 26. Ὡρίμως σκεφθεὶς εἶχον ἐννοήσει πόσον ἦτο ἐπάναγκες—ἕνεκα τῆς καταστάσεως τῆς Ἄννας Κάδερικ—νὰ ἐπισπεύσω τὰ συμβάντα καὶ νὰ ἔχω τὴν κυρίαν Κλάϋδ εἰς τὴν ἐξουσίαν μου πρὸ τῆς προθεσμίας ἣν ἀρχῆθεν εἶχα τάξει. Ὑπὸ τὸ κράτος τῆς βασανιζούσης με φοβερᾶς ἀνησυχίας ποίας ἄλλας ὁδηγίας ἠδυνάμην νὰ δώσω; Ἔπρεπεν ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ν' ἀφήσω ἐξ ὁλοκλήρου τὴν ἔκβασιν τῶν πραγμάτων εἰς τὴν τύχην καὶ εἰς τὸν ἰατρόν. Ἡ συγκίνησίς μου ἐξεδηλοῦτο διὰ περιπαθῶν ἀποστροφῶν, ἤμην ὅμως ἀρκετὰ προσεκτικὸς ὥστε ν' ἀναφέρω εἰς αὐτὰς τὸ ὄνομα τῆς κυρίας Κλάϋδ, ὁσάκις διέφευγον τοῦ στόματός μου ἐπὶ παρουσίᾳ τρίτου.

Ἡ ἀσθενὴς διῆλθε νύκτα χειρίστην, ἀφυπνίσθη δὲ ἔχουσα ὅλως ἐξηντλημένας τὰς δυνάμεις· ἀλλὰ καθόσον ἡ ἡμέρα προέβαινεν ἐζωογονήθη εἰς βαθμὸν ἀξιοθαύμαστον. Ταυτοχρόνως ἀνέκτησεν ἰσχὺν καὶ αἱ ἐλαστικαί μου ἰδιότητες. Ἀπάντησιν ἐκ μέρους τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ καὶ τῆς κυρίας Ριοῦμπελ ἀνέμενον νὰ λάβω τὴν πρωΐαν τῆς ἐπαύριον 26. Προβλέπων ὅτι ἔμελλον νὰ ἐκτελεσθῶσιν ἀκριβῶς αἱ ὁδηγίαι μου—περὶ τούτου δὲ ἤμην βέβαιος, ἐκτὸς ἐὰν ἐπήρχετο ὅλως τυχαῖον ἐμπό

διον—ἔσπευσα ν' ἀνεύρω καὶ νὰ ναυλώσω ἁμαξαν τρὸς παραλαβὴν τῆς κυρίας Κλαΰδ ἐκ τοῦ σταθμοῦ τοῦ σιδηροδρόμου, διέταξα δὲ νὰ εὑρεθῇ ἡ ἅμαξα πρὸ τῆς θύρας τῆς οἰκίας μου ἀκριβῶς τὴν δευτέραν μετὰ μεσημβρίαν ὥραν τῆς ἑπομένης ἡμέρας. Ἀφοῦ εἶδα ἐγγραφεῖσαν τὴν παραγγελίαν μου εἰς τὸ βιβλίον τοῦ ἁμαξοστασίου μετέβην πρὸς συνεννόησιν καὶ διευθέτησιν ἄλλων μικρῶν τινων ἀσχολιῶν μετὰ τοῦ κυρίου Ῥιοῦμπελ. Ἐξησφάλισα ἐπίσης τὴν συνεργασίαν δύο κυρίων ἰατρῶν, οἵτινες ἠδύναντο νὰ μοὶ προμηθεύσωσι τινὰ πιστοποιητικὰ ἀπαραιτήτως ἀναγκαῖα. Ἕνα ἐξ αὐτῶν ἐγνώριζον προσωπικῶς· ὁ ἕτερος διετέλει εἰς στενὰς σχέσεις μετὰ τοῦ κυρίου Ῥιοῦμπελ. Ἦσαν ἀμφότεροι ἐξ ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων, ὧν ἡ ἰσχυρὰ ψυχὴ γινώσκει θαρραλέως νὰ αἴρηται ὑπεράνω τῶν χυδαίων προλήψεων. Ἀμφότεροι ἐταλαιπωροῦντο ὑπὸ δεινῶν χρηματικῶν στενοχωριῶν, εἶχον δὲ πίστιν εἰς ἐμὲ καὶ εἰς τὸν ἀστέρα μου.

Εἶχεν ἤδη παρέλθει ἡ πέμπτη ἑσπερινὴ ὥρα, ὅτε ἀφοῦ ἔλαβον ὅλα ταῦτα τὰ μέτρα ἐπέστρεψα εἰς τὴν κατοικίαν μου. Εὐθὺς ὡς ἔφθασα, ἔμαθον ὅτι ἡ Ἄννα Κάδερικ εἶχεν ἀποθάνει. Ἀπέθανε τὴν 25, καὶ ἡ κυρία Κλαΰδ ἔμελλε νὰ φθάσῃ εἰς Λονδῖνον μόνον κατὰ τὴν 26.

Κατεβλήθην ἐκ τοῦ ἀτυχήματος τούτου καὶ ἀπεθαρρύνθην. Μελετήσατε καλῶς τὰς λέξεις ταύτας: Ὁ Φόσκος ἀπεθαρρύνθη!

Δὲν ἦτο πλέον καιρὸς νὰ ὀπισθοχωρήσω. Πρὸ τῆς ἐπιστροφῆς μου ἤδη ὁ ἰατρός, εἶχε λάβει τὴν φροντίδα, ὅπως μὲ ἀπαλλάξῃ τῆς ἐνοχλήσεως, νὰ καταχωρίσῃ εἰς τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία τὸν ἐπισυμβάντα θάνατον ὑπὸ τὴν πραγματικὴν αὐτοῦ χρονολογίαν. Τὸ μέγα μου δημιούργημα, ἀνελλιπὲς μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, εἶχεν εἰς τὸ ἑξῆς τὸ τρωτὸν αὐτοῦ μέρος· οὐδεμία προσπάθεια ἐκ μέρους μου ἠδύνατο νὰ τροποποιήσῃ τὸ ἀπαίσιον συμβὰν τῆς 25. Μὲ θάρρος λεόντειον ἀπεφάσισα μόνον περὶ τοῦ μέλλοντος νὰ μεριμνήσω. Τὰ συμφέροντα τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ καὶ τὰ ἰδικά μου διετέλουν ἀκόμη εἰς κίνδυνον, ὥστε ἄλλο τι δὲν ὑπελείπετο εἰμὴ νὰ ἐξακολουθήσω τὸ παιγνίδιον.

Τὴν πρωΐαν τῆς 26 ἔλαβον τὴν ἐπιστολὴν τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ δι' ἧς μοὶ ἀνήγγειλε τὴν προσεχῆ ἄφιξιν τῆς συζύγου του διὰ τῆς μεσημβρινῆς ἁμαξοστοιχίας. Μοὶ ἔγραψεν ὡσαύτως καὶ ἡ κυρία Ῥιοῦμπελ ἀγγέλλουσα ὅτι ἔμελλε νὰ φθάσῃ τὴν ἑσπέραν. Ἀπῆλθον διὰ τῆς ἁμάξης ἣν εἶχον ναυλώσει καταλείπων νεκρὰν εἰς τὴν οἰκίαν μου τὴν ὑποβολιμαίαν κυρίαν Κλαΰδ, ὅπως μεταβῶ πρὸς ὑπάντησιν τῆς πραγματικῆς. Παρέλαβον μετ' ἐμοῦ κεκρυμμένα ἐντὸς τοῦ καθίσματος τῆς ἁμάξης τὰ ἐνδύματα ἅτινα ἔφερεν ἡ Ἄννα Κάδερικ ὅτε ἀφίκετο εἰς τὴν οἰκίαν μου. Ἔμελλον νὰ χρησιμεύσωσι ταῦτα ὅπως ἡ ἀποθανοῦσα ἀναστηθῇ ἐν τῷ προσώπῳ τῆς ζώσης. Οἷα περιπέτεια!.. Λαμβάνω τὸ θάρρος νὰ συστήσω αὐτὴν εἰς τὴν νέαν γενεὰν τῶν μυθιστοριογράφων, ἥτις θ' ἀναφανῇ ἐν Ἀγγλίᾳ, τὴν προσφέρω δὲ ὡς ὅλως διόλου νέαν εἰς τοὺς ἐξαντληθέντας δραματουργοὺς τῆς Γαλλίας.

Ἡ κυρία Κλαΰδ εὑρίσκετο ἐν τῷ σταθμῷ. Τὸ πλῆθος ἦτο μέγα αὐτόθι καὶ μεγάλη ἐπεκράτει ἀταξία, ὥστε ἐδέησε νὰ παρέλθῃ χρονικὸν διάστημα μεγαλείτερον ἐκείνου ὅπερ ἐπεθύμουν — διότι ἠδύνατο τυχαίως νὰ εὑρεθῇ ἐκεῖ τις ἐκ τῶν γνωρίμων της — πρὸς ἀνεύρεσιν καὶ παράδοσιν τῆς ἀποσκευῆς της. Ἡ πρώτη ἐρώτησις ἣν μοὶ ἀπέτεινε μόλις ἐξεκίνησεν ἡ ἅμαξα, ἦτο περὶ τῆς ἀδελφῆς της, περὶ ἧς ἱκετευτικῶς μοὶ ἐζήτει πληροφορίας ἐπενόησα ἀμέσως καὶ τῇ ἀνεκοίνωσα εἰδήσεις λίαν καθησυχαστικὰς ὑποσχόμενος ὅτι θὰ ἔβλεπε τὴν Μαριάνναν μόλις ἠθέλομεν φθάσει εἰς τὴν οἰκίαν μου. Ἡ οἰκία μου, ἣν οὕτως ἀνέφερον, ἔκειτο εἰς τὰ πέριξ τῆς πλατείας Λείσεστερ, κατῳκεῖτο δὲ παρὰ τοῦ κυρίου Ῥιοῦμπελ ὅστις μᾶς ἐδέχθη εἰς τὴν εἴσοδον.

Ὡδήγησα τὴν συνοδοιπόρον μου εἰς αἴθουσαν κειμένην εἰς τὸ βάθος τοῦ ἄνω πατώματος· οἱ δύο ἰατροὶ ἀνέμενον εἰς τὸ κατώτερον πάτωμα ὅπως ἐξετάσωσι τὴν ἀσθενῆ καὶ μοὶ χορηγήσωσι τὸ πιστοποιητικόν. Ἀφοῦ καθησύχασα τὴν κυρίαν Κλαΰδ λέγων αὐτῇ ὅ,τι ἔπρεπε περὶ τῆς καταστάσεως τῆς ἀδελφῆς της, τῇ εἰσήγαγον τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον τοὺς δύο ἀξιοτίμους φίλους μου. Ἐξετέλεσαν οὗτοι ἀνελλιπῶς καὶ εὐσυνειδήτως τὰς ἀπαιτουμένας διατυπώσεις. Ἀφοῦ ἐξῆλθον εἰσῆλθον πάλιν ἐγὼ εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ἐξώθησα τὰ πράγματα ποιούμενος ὑπαινιγμόν τινα ὁπωσοῦν θλιβερὸν περὶ τῆς καταστάσεως τῆς ὑγείας τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ.

Τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν οἷον προεῖδον. Ἡ κυρία Κλαΰδ ἐφοβήθη καὶ ἐλιποθύμησε. Διὰ δευτέραν καὶ τελευταίαν φορὰν κατέφυγον εἰς τὴν ἐπιστήμην· ἓν ποτήριον ὕδατος ἐπίτηδες παρεσκευασμένου καὶ ἓν φιαλίδιον ὀξέων ὡσαύτως παρεσκευασμένων μὲ ἀπήλλαξαν παντὸς περαιτέρω φόβου καὶ πάσης ἐνοχλήσεως. Νεώτεραι τινὲς ἐπιθέσεις τοῦ ναρκωτικοῦ κατὰ τὰς ἑσπερινὰς ὥρας ἤρκεσαν ὅπως τῇ παράσχωσι τὴν ἀνεκτίμητον εὐεργεσίαν μιᾶς νυκτὸς ἀταράχου ὕπνου. Ἡ κυρία Ῥιοῦμπελ ἀφίκετο ἐγκαίρως ὅπως βοηθήσῃ τὴν κυρίαν Κλαΰδ νὰ ἐκδυθῇ καὶ νὰ κατακλιθῇ. Τῇ ἀφῃρέθησαν λοιπὸν τὴν ἑσπέραν ἐκείνην τὰ ἰδικά της ἱμάτια καὶ τὴν ἐπαύριον περιεβλήθη τὰ τῆς Ἄννης Κάδερικ· ἐγένετο δὲ τοῦτο μὲ πάντα τὸν ὀφειλόμενον πρὸς αὐτὴν σεβασμόν, χάρις εἰς τὴν ἐπέμβασιν τῆς ἀξιολόγου κυρίας Ῥιοῦμπελ. Καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκράτησα τὴν ἀσθενῆ εἰς κατάστασιν σχεδὸν ἀναισθησίας ἕως ὅτου ἡ ἐπιτηδειότης τῶν δύο ἰατρῶν, οἵτινες μοὶ παρεῖχον φιλικῶς τὴν συνδρομήν των, μοὶ ἐπρομήθευσεν ἐνωρίτερον ἀφ' ὅ,τι ἐνόμιζον τὴν ἀπαραίτητον διὰ τὴν κάθειρξιν διαταγήν. Τὴν ἑσπέραν ἐκείνην—δηλαδὴ τὴν ἑσπέραν τῆς 27—ἡ κυρία Ῥιοῦμπελ καὶ ἐγὼ ὡδηγήσαμεν εἰς τὸ φρενοκομεῖον τὴν Ἄνναν Κάδερικ, ἣν εἴχομεν ἀναστήσει. Ἐγένετο δεκτὴ αὐτόθι μετ' ἄκρας ἐκπλήξεως, ἀλλ' ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ὑποψίας χάρις εἰς τὴν ἐπίσημον διαταγήν, εἰς τὰ πιστοποιητικὰ τῶν ἰατρῶν, εἰς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ, εἰς τὴν μεταξὺ τῶν δύο γυναικῶν ὁμοιότητα τῶν ἐνδυμάτων καὶ εἰς τὴν ψυχικὴν κατάστασιν ἐν ᾗ διετέλει ἡ ἀσθενὴς κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν. Ἐπέστρεψα ἀμέσως ἵνα βοηθήσω τὴν κυρίαν Φόσκου εἰς τὴν προετοιμασίαν τῆς κηδείας, τῆς δῆθεν κυρίας Κλαΰδ, φέρων τὰ ἐνδύματα καὶ τὴν ἀποσκευὴν τῆς ζώσης, ἅτινα ἐπέμψαμεν κατόπιν εἰς Κώμβερλανδ διὰ τῆς ἁμαξοστοιχίας δι' ἧς μετεκομίσθη καὶ τὸ νεκρὸν σῶμα. Παρέστην εἰς τὴν κηδείαν ἐν πάσῃ ἐπισημότητι τῆς αὐστηρᾶς ἐθιμοταξίας, φέρων πλήρη ἐνδυμασίαν πένθους ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

Ἐνταῦθα τελευτᾷ ἡ ἔκθεσις περὶ τῶν σοβαρῶν γεγονότων, γραφεῖσα εἰς περιστάσεις ἐπίσης σοβαράς. Τὰ δευτερεύοντα προφυλακτικὰ μέτρα, ἅτινα ἔλαβον συνεννοηθεὶς καὶ γράψας εἰς Λίμμεριτζ - Χάουζ εἶνε γνωστά· εἶνε γνωστὴ ἐπίσης ἡ λαμπρὰ ἐπιτυχία τῆς ἐπιχειρήσεώς μου καὶ τὰ οὐσιώδη αὐτῆς ἀποτελέσματα συνιστάμενα εἰς ἀξιόλογον χρηματικὸν ποσόν. Ὀφείλω δὲ νὰ δηλώσω εὐσυνειδήτως ὅτι τὸ μόνον τρωτὸν μέρος τῆς μηχανορραφίας δὲν ἀνεκαλύπτετο, ἂν πρότερον δὲν ἔπασχε τὸ μόνον τρωτὸν μέρος τῆς καρδίας μου. Ὅτε ἡ Μαριάννα διενήργησε καὶ κατώρθωσε τὴν δραπέτευσιν τῆς ἀδελφῆς της, ὁ θαυμασμὸς ὃν μοὶ ἐνέπνεεν ἡ δραστηριωτάτη ἐκείνη γυνὴ ὑπῆρξε τὸ μόνον αἴτιον, τὸ ἐμποδίσαν με νὰ προλάβω τὴν τόσον ὀλεθρίαν εἰς τὰ συμφέροντά μου ἐκείνην πρᾶξιν.

Ἔχων πλήρη πεποίθησιν εἰς τὴν παντελῆ ἐξαφάνισιν τῆς ταυτότητος τῆς κυρίας Κλαΰδ ἐτόλμησα νὰ παρίδω τὸν προφανῆ ἐκεῖνον κίνδυνον. Ἐσκεπτόμην ἂν ἡ Μαριάννα καὶ ὁ κύριος Χαρτραΐτ ἐπεχείρουν ν' ἀποδείξωσι τὴν ἐξαφανισθεῖσαν ταυτότητα θὰ διεκινδύνευον νὰ φανῶσι εἰς τὸ δημόσιον ὡς ἀποπειρώμενοι προφανῆ δόλον· οὕτω δὲ ἐκτιθέμενοι εἰς τὴν κοινὴν περιφρόνησιν καὶ τὴν δυσπιστίαν, θὰ καθίσταντο ὅλως ἀνίσχυροι ὅπως ἐκθέσωσιν εἰς κίνδυνον τὰ συμφέροντά μου καὶ τὸ μυστικὸν τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ. Διέπραξα μέγιστον σφάλμα τοιαύτην τρέφων πίστιν πρὸς τυφλὸν ὑπολογισμὸν πιθανότητος· διέπραξα καὶ ἄλλο σφάλμα κατόπιν, ὅτε ὁ σὶρ Πέρσιβαλ ἐτιμωρήθη τοσοῦτον τραγικῶς διὰ τὴν ἰσχυρογνωμοσύνην καὶ τὴν βιαιότητά του, σώζων ἐκ νέου τὴν κυρίαν Κλαΰδ, ἥτις ἐπὶ τῷ ἁπλῷ μόνον νεύματί μου ἠδύνατο νὰ συλληφθῇ καὶ νὰ ὁδηγηθῇ πάλιν εἰς τὸ φρενοκομεῖον, παρέχων δὲ καὶ εἰς τὸν κύριον Χαρτραΐτ δευτέραν εὐκαιρίαν νὰ διαφύγῃ τῶν χειρῶν μου. Ἐν ἑνὶ λόγῳ κατὰ τὴν σοβαρὰν ταύτην κρίσιν ὁ Φόσκος ἐπρόδωσεν αὐτὸς ἑαυτόν. Τὸ σφάλμα ἦτο οἰκτρὸν καὶ ὅλως ἀντίθετον καὶ ἀσύμφωνον μὲ τὸν χαρακτῆρά του! Ἀναζητήσατε ὅμως τὴν αἰτίαν ταύτην ἐν τῇ καρδίᾳ μου!... ἀναζητήσατε τὴν εἰς τὴν αὐτόθι κεχαραγμένην εἰκόνα τῆς Μα-

ριάννας Χάλκομβ, πρώτην καὶ τελευταίαν ἀδυναμίαν ἀξιοσημείωτον ἐν τῷ βίῳ τοῦ κόμητος Φόσκου!

Ἐν ἡλικίᾳ ἑξήκοντα ἐτῶν ποιοῦμαι τὴν ἐξομολόγησιν ταύτην, ἧς ὁμοία δὲν ἀπαντᾷ εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν ἀνδρῶν. Νέοι! ἐπικαλοῦμαι τὴν συμπάθειάν σας· νεάνιδες! ζητῶ παρ' ὑμῶν ἓν δάκρυ.

Ὀλίγαι λέξεις μοὶ ὑπολείπονται νὰ εἴπω ἀκόμα καὶ ἡ προσοχὴ τοῦ ἀναγνώστου—ἡ ἐναγώνιος προσοχὴ ἣν κατώρθωσα νὰ συγκεντρώσω ἐπ' ἐμοῦ— θὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὸ βάρος ὅπερ τῇ ἐπέβαλον.

Ἡ φυσική μου ἀγχίνοια μὲ προειδοποιεῖ ὅτι εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο θὰ ἐγερθῶσιν ἀφεύκτως ἀπορίαι τινὲς καὶ ἐρωτήσεις προερχόμεναι ἐκ περιεργίας θὰ μοὶ ἀποταθῶσιν. Ἰδοὺ αἱ τρεῖς ἐρωτήσεις εἰς ἃς ἀμέσως ἀπαντῶ.

Πρώτη ἐρώτησις. Ποία εἶνε ἡ ἀπόκρυφος ἀφορμὴ χάρις εἰς τὴν ὁποίαν ἡ κυρία Φόσκου ἀφοσιοῦται εἰς τὴν ἐκτέλεσιν καὶ τῶν τολμηροτάτων μου ἐπιθυμιῶν, εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν κρυφιωτάτων μου σχεδίων; Εἰς τοῦτο ἠδυνάμην κάλλιστα ν'ἀπαντήσω ἀναφερόμενος εἰς τὸν χαρακτῆρά μου ἐρωτῶν δὲ καὶ ἐγώ: Ποῦ εὕρετε εἰς τὰ παγκόσμια χρονικὰ ἄνδρα τῆς τάξεώς μου, μὴ ἔχοντα γυναῖκα τινὰ θυσιαζομένην ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς ζωῆς τοῦ τοιούτου ἀνδρός; Ἀλλ'ἐνθυμοῦμαι ὅτι γράφω ἐν Ἀγγλίᾳ· ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἐν Ἀγγλίᾳ ἐνυμφεύθην καὶ ἐρωτῶ μόνον ἂν εἰς τὴν χώραν ταύτην αἱ συζυγικαὶ ὑποχρεώσεις τῆς γυναικὸς παρέχουσιν αὐτῇ τὸ δικαίωμα νὰ ἐξετάζῃ καὶ νὰ κρίνῃ τὰς ἀρχὰς τοῦ συζύγου της.

Οὐχὶ βεβαίως· ὀφείλει πρὸς αὐτὸν ἀνεπιφυλάκτως ἀγάπην, σέβας καὶ ὑπακοήν. Τοῦτο ἀκριβῶς ἔπραξε πάντοτε ἡ σύζυγός μου. Τοποθετοῦμαι ἐπὶ τοῦ βάθρου τῆς ἠθικῆς καὶ ἀπὸ τοῦ ὑπερόχου αὐτοῦ ὕψους βεβαιῶ ὅτι αὐτὴ ἐξεπλήρωνε πάντοτε μετὰ ζήλου τὰ ἐκ τοῦ ὑμεναίου ἐπιβαλλόμενα αὐτῇ καθήκοντα. Σιγήσατε κραυγαὶ τῆς συκοφαντίας! Γυναῖκες τῆς Ἀγγλίας! ἐπικαλοῦμαι τὴν συμπάθειάν σας ὑπὲρ τῆς κυρίας Φόσκου.

Δευτέρα ἐρώτησις: Ἐὰν ἡ Ἄννα Κάδερικ δὲν ἀπέθνησκε τὴν ἐποχὴν καθ'ἣν ἀπέθανε, τί ἠδυνάμην νὰ πράξω; Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ ἐνήργουν οὕτως ὥστε ἡ καταβεβλημένη καὶ κεκμηκυῖα ὕπαρξίς της νὰ εὕρῃ διαρκῆ ἀνάπαυσιν, θὰ ἤνοιγον τὰς θύρας τῆς φυλακῆς ταύτης, ἥτις καλεῖται ζωὴ καὶ θὰ παρεῖχον εἰς τὴν δεσμώτιδα—ἀνιάτως πάσχουσαν τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα—τὴν ἐπιθυμητὴν ἔξοδον.

Τρίτη ἐρώτησις: Ἐὰν ὑποβληθῶσιν ὑπὸ ἤρεμον καὶ δικαίαν ἀναθεώρησιν πᾶσαι αἱ γνωσταὶ περιστάσεις, ἡ διαγωγή μου εἶνε ἀξία σοβαρᾶς τινος μομφῆς; Ὄχι! ἀπαντῶ μὲ ὅλην τὴν ἔμφασιν δεδικαιολογημένης πεποιθήσεως. Δὲν ἀπέφυγα ἄρά γε μετὰ προσοχῆς νὰ διαπράξω οἱονδήποτε τῶν ἐγκλημάτων ἐκείνων, ἅτινα δικαίως εἶνε μισητὰ ἐπειδὴ εἶνε ἀνωφελῆ; Χάρις εἰς τὰς ἀπεράντους χημικὰς γνώσεις μου μοὶ ἦτο εὐκολώτατον ν' ἀφαιρέσω τὴν ζωὴν τῆς κυρίας Κλαῦδ, ἀλλὰ πρὸς μεγίστην θυσίαν τῶν ἀτομικῶν συμφερόντων μου ἀπεδέχθην μᾶλλον τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς φιλανθρωπίας—αἵτινες ἦσαν ἐνταυτῷ καὶ αἱ τῆς φρονήσεως—καὶ ἀντὶ νὰ ἀφαιρέσω τὴν ζωήν της ἠρκέσθην μόνον ν ἀφαιρέσω τὴν ἀτομικότητά της. Ἂς γείνῃ ἡ κρίσις ἐπὶ τοῦ τί ἠδυνάμην νὰ πράξω. Ὦ! πόσον τότε ἡ παραβολὴ μὲ παριστᾷ ἀθῶον καὶ πόσαι ἀρεταὶ ἐκδηλοῦνται — ἐμμέσως, εἶνε ἀληθὲς—εἰς ὅσα πράγματι ἔπραξα!

Ἐξ ἀρχῆς ἀνήγγειλα ὅτι ἡ παροῦσα ἔκθεσις ἔμελλε νὰ εἶνε ἔγγραφον μεγάλης ἀξίας· πράγματι δὲ αὕτη ἀνταπεκρίθη πληρέστατα εἰς τὴν προσδοκίαν μου. Ἂς τύχωσι καλῆς ὑποδοχῆς αἱ παροῦσαι ἔνθερμοι γραμμαί, τελευταῖόν μου δῶρον πρὸς τὴν χῶραν ταύτην ἣν ἐγκαταλιμπάνω διὰ παντός! Εἶνε ἀνταξιαι τῆς περιστάσεως καὶ ἀνταξιαι κατὰ πάντα ἐμοῦ.

ΦΟΣΚΟΣ

Α'

Συνέχεια τῆς διηγήσεως ὑπὸ Βάλτερ Χαρτράϊτ.

Ὅτε ἐπέρανα τὴν ἀνάγνωσιν τῆς τελευταίας τῶν σελίδων τῶν γραφεισῶν ὑπὸ τσῦ κόμητος, ἡ ἡμίσεια ὥρα ἦν ὑπεσχέθην νὰ μείνω ἐν Φόρεστ - Ῥῶδ εἶχε παρέλθει ἀπό τινων λεπτῶν. Ὁ κύριος Ῥιοῦμπελ παρετήρησε τὸ ὡρολόγιόν του καὶ μὲ ἐχαιρέτισε ταπεινῶς ὑποκλινόμενος. Ἠγέρθην πάραυτα ἀφήσας τὸν πράκτορα τοῦ κόμητος κύριον τῆς ἐρήμου οἰκίας, Ἔκτοτε δὲν τὸν ἐπανεῖδον, οὔτε ἤκουσα πλέον νὰ γίνητε λόγος περὶ αὐτοῦ ἢ περὶ τῆς συζύγου του. Ὅπως ἔλθωσι καὶ παρεντεθῶσιν ἔρποντες εἰς τὸν δρόμον μας ἐξῆλθον ἐκ τῶν ζοφερῶν καταγωγίων, κρησφυγέτων τῆς ἀτιμίας καὶ τοῦ ἐγκλήματος, εἰς αὐτὰ δ' ἐπέστρεψαν ἔρποντες καὶ ἐξηφανίσθησαν διὰ παντὸς ἐν τῷ σκότει.

Μετὰ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας ἐπέστρεψα εἰς τὴν οἰκίαν μου.

Δι' ὀλίγων λέξεων παρέστησα εἰς τὴν Μαριάνναν καὶ τὴν Λαύραν τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἀπεγνωσμένου διαβήματός μου καὶ ἀνήγγειλα τὸ γεγονὸς ὅπερ προσεχῶς ἔμελλε νὰ ἐπακολουθήσῃ καὶ νὰ μεταβάλῃ καὶ τῶν τριῶν ἡμῶν τὸν βίον. Ἀνέβαλον δι' ἄλλην ὥραν τὴν διήγησιν τῶν λεπτομερειῶν καὶ ἐπέστρεψα ἐν τάχει εἰς Σαϊντ-Τζὼνς - Γούδ, ὅπως ἐξετάσω τοὺς ναυλώσαντας εἰς τὸν κόμητα τὴν ἅμαξαν δι'ἧς μετέβην εἰς τὸν σταθμὸν πρὸς ὑποδοχὴν τῆς Λαύρας.

Χάρις εἰς τὴν διεύθυνσιν ἣν ὁ ἴδιος μοὶ ἔδωκεν ἀνεῦρον τὸ ἁμαξοστάσιον κείμενον εἰς ἑνὸς τετάρτου τοῦ μιλλίου ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς Φόρεστ-Ῥῶδ. Ὁ ἰδιοκτήτης αὐτοῦ ἦτο εὐγενέστατος καὶ περιποιητικώτατος. Ἀφοῦ τῷ εἶπον ὅτι σπουδαία οἰκογενειακὴ ὑπόθεσις μὲ παρεκίνει νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ ἐξετάσῃ ἐπιμελῶς τὰ βιβλία τῶν καθημερινῶν παραγγελιῶν πρὸς ἀνεύρεσιν καὶ καθορισμὸν ἀκριβῆ χρησιμοτάτης χρονολογίας, οὐδεμίαν προέβαλεν ἀντίρρησιν. Ἐκόμισε τὸ βιβλίον, ἐν αὐτῷ δὲ ὑπὸ χρονολογίαν 26 Ἰουλίου 1850. εὑρέθη ἐγγεγραμμένη ἡ παραγγελία ὡς ἑξῆς:

«Μία ἅμαξα διὰ τὸν κύριον κόμητα Φόσκον, εἰς Φόρεστ-Ῥῶδ, ἀριθ. 5. Τὴν 2 ὥραν. (Ἰωάννης Ὄουεν)».

Ἐξετάσας ἔμαθον ὅτι τὸ ἐν τῇ παραγγελίᾳ σημειούμενον ὄνομα τοῦ Ἰωάννου Ὄουεν ἦτο τὸ ἐκτελέσαντος χρέη ἡνιόχου. Εἰργάζετο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰς τὴν αὐλὴν τῶν σταύλων[1] ἐκεῖθεν δὲ τὸν προσεκάλεσα.

— Ἐνθυμεῖσαι, τὸν ἠρώτησα, ἂν κατὰ τὸν παρελθόντα Ἰούλιον μετέβης νὰ παραλάβῃς ἕνα κύριον ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 5 οἰκίας ἐν Φόρεστ-Ῥῶδ ὅπως μεταφέρῃς αὐτὸν εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Βατερλῶ;

— Νὰ σᾶς εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, κύριε, ἀπήντησεν ὁ ἡνίοχος, δὲν ἐνθυμοῦμαι καλά...

— Ἴσως ὅμως ὁ κύριος αὐτὸς τὸν ὁποῖον σοὶ λέγω ἄφησεν εἰς τὴν μνήμην σου ζωηροτέραν ἐντύπωσιν. Ἐνθυμεῖσαι ἂν κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος μετέφερες ἕνα ἄνθρωπον ὑψηλοῦ ἀναστήματος καὶ ὑπερβολικὰ εὔσαρκον;...

Ἡ μορφὴ τοῦ ἡνιόχου διὰ μιᾶς ἐφωτίσθη.

— Τὸ ἐνθυμοῦμαι, κύριε! ἦτο ὁ πλέον παχὺς ἄνθρωπος ἐξ ὅσων εἶδον· ὁ βαρύτερος ἐπιβάτης ἐξ ὅσων μετεκόμισα... Ὦ, βέβαια! τώρα τὸ ἐνθυμοῦμαι καλά. Τῷ ὄντι, ὑπήγαμεν εἰς τὸν σταθμὸν καὶ ἐξεκινήσαμεν ἀπὸ τὸ Φόρεστ-Ῥῶδ. Ἦτο εἰς τὸ παράθυρον ἕνας παπαγάλος καὶ ἓν ἄλλο πουλὶ παρόμοιον, ποῦ ἐξεκούφαιναν τ' αὐτιὰ μὲ ταῖς φωναῖς των!... Ὁ κύριος αὐτὸς ἐβιάζετο νὰ εὕρῃ τὸ γρηγορώτερον τὰ κιβώτια τῆς κυρίας ὁποῦ ἐπῆγε νὰ παραλάβῃ εἰς τὸν σταθμὸν καὶ μ' ἐφιλοδώρησε γενναῖα, διότι ἐφρόντισα καὶ εὕρηκα τὰ κιβώτια χωρὶς καθόλου νὰ χάσωμεν καιρόν.

Ἐνεθυμήθην ἀμέσως ἐκ τῶν λόγων τούτων ὅτι ἡ Λαύρα διηγουμένη μοι τὰ κατὰ τὴν ἄφιξίν της εἰς Λονδῖνον μοὶ ὡμίλησε καὶ περὶ τῆς ἀποσκευῆς της ἣν ἐφρόντισε νὰ παραλάβῃ ἄγνωστός τις ἐλθὼν εἰς τὸν σταθμὸν μετὰ τοῦ κόμητος Φόσκου. Ὁ ἄγνωστος ἦτο ἀναμφιβόλως ὁ ἐνώπιόν μου εὑρισκόμενος ἡνίοχος.

— Εἶδες τὴν κυρίαν; τὸν ἠρώτησα. Πῶς ἦτο; νέα ἢ γραῖα;

— Τί νὰ σᾶς εἰπῶ, κύριε!... μέσα σὲ τόσον κόσμον ποῦ ἐπηγαινοήρχετο, σὲ τέτοια ταραχή... δὲν 'μπορῶ καθόλου νὰ ἐνθυμηθῶ, ὅσον καὶ ἂν προσπαθῶ, πῶς ἦτο αὐτὴ ἡ κυρία... Τίποτε ἄλλο δὲν ἐνθυμοῦμαι παρὰ τὸ ὄνομά της...

— Τὸ ὄνομά της;

— Μάλιστα...ὠνομάζετο κυρία Κλαῦδ.

— Καὶ πῶς ἐνθυμεῖσαι τὸ ὄνομά της, ἐνῷ ἐλησμόνησες ὅλως διόλου τὴν μορφήν της;

Ὁ ἡνίοχος ἐμειδίασε καὶ ἐν τῇ ἀμηχανίᾳ του ἤρχισε νὰ προσρίβῃ τὴν ἀριστερὰν κνήμην διὰ τοῦ δεξιοῦ ποδός.

1 Ὅρα εἰκόνα φύλλου 84.

— Πρέπει νὰ 'ξεύρετε, κύριε, εἶπεν, ὅτι ἐκείνας τὰς ἡμέρας εἶχα νυμφευθῆ, καὶ τὸ ὄνομα τῆς συζύγου μου πρὶν λάβῃ τὸ ἰδικόν μου ἦτο ἀπαράλλακτον μὲ τὸ ὄνομα ἐκείνης τῆς κυρίας, δηλαδὴ *Κλάϋδ*! . . Μοῦ τὸ εἶπεν ἡ ἰδία τὸ ὄνομά της.—Τὸ ὄνομά σας, κυρία, εἶνε γραμμένον ἐπάνω στὰ κιβώτια; τὴν ἠρώτησα.—Ναί, ἀπήντησεν, εἰς ὅλα εἶνε γραμμένον... τὸ ὄνομά μου εἶνε κυρία Κλάϋδ.—Μπᾶ! εἶπα μέσα μου· δὲν εἶμαι συνειθισμένος νὰ ἐνθυμῶμαι τὰ ὀνόματα· ὡς πρὸς αὐτὸ ὅμως εἶνε παλαιά μου γνωριμία καὶ δὲν εἶνε φόβος μὴ τὸ ξεχάσω... Δὲν ἠμπορῶ νὰ σᾶς εἰπῶ ἀκριβῶς πόσος καιρὸς ἀπέρασεν ἀπὸ τότε· ἠμπορεῖ καὶ ἕνα ἔτος, ἠμπορεῖ καὶ ἓξ μῆνες, ἀλλὰ ὅσον ἀφορᾷ τὸν χονδρὸν ἐκεῖνον κύριον καὶ τὸ ὄνομα τῆς κυρίας, τόσον καλὰ τὸ ἐνθυμοῦμαι, ὥστε ἂν θέλετε ἠμπορῶ νὰ ὁρκισθῶ!..

Ἦτο ὅλως περιττὸν νὰ ἐνθυμῆται τὴν ἡμερομηνίαν, ἀφοῦ αὕτη θετικῶς ἐξήγετο ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ προϊσταμένου του. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐννόησα ὅτι αἱ ἀποδείξεις ἃς εἶχον ἤδη εἰς χεῖρας ἦσαν ἐπαρκεῖς ὅπως καταρρεύσῃ δι' αὐτῶν ὅλος ὁ μηχανισμὸς τῆς δολορραφίας. Χωρὶς νὰ διστάσω οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν προσεκάλεσα ἰδιαιτέρως τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ ἀμαξοστασίου καὶ τῷ παρέστησα πόσην σπουδαιότητα εἶχεν ἡ ἐκ τοῦ βιβλίου τῶν παραγγελιῶν ἐξαγομένη ἀπόδειξις καὶ ἡ μαρτυρία τοῦ ἡνιόχου. Δὲν ἐβραδύναμεν νὰ συμφωνήσωμεν ὡς πρὸς τὴν ὀφειλομένην αὐτῷ ἀποζημίωσιν διὰ τὴν προσωρινὴν στέρησιν τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ἡνιόχου. Ἔλαβον δὲ καὶ ἀντίγραφον τῆς ἐν τῷ βιβλίῳ ἐγγεγραμμένης παραγγελίας, ἐπικεκυρωμένον διὰ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ ἰδιοκτήτου. Ἀφοῦ συνεφώνησα μετὰ τοῦ Ἰωάννου Ὄουεν νὰ τεθῇ εἰς τὴν διάθεσίν μου κατὰ τὰς ἑπομένας τρεῖς ἡμέρας καὶ ἐν ἀνάγκῃ ἐπὶ μακρότερον χρόνον, ἐξῆλθον τοῦ ἀμαξοστασίου.

Ἤμην ἤδη κάτοχος πάντων τῶν ἀναγκαιούντων ἐγγράφων, ἀντίγραφον δεόντως ἐπικεκυρωμένον τῆς ληξιαρχικῆς πράξεως καὶ ἡ φέρουσα χρονολογίαν ἐπιστολὴ τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ εὑρίσκοντο ἐν ἀσφαλείᾳ ἐντὸς τοῦ χαρτοφυλακίου μου.

Ἔχων λοιπὸν εἰς χεῖρας ὅλας τὰς ἐγγράφους ἀποδείξεις καὶ καλῶς ἐνθυμούμενος πάσας τὰς ἀπαντήσεις τοῦ ἡνιόχου, διηυθύνθην διὰ πρώτην φορὰν μετὰ τὴν ἔναρξιν τῶν ἀνακρίσεών μου, εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κυρίου Κάϋρλ Σκοπὸς τῆς ἐπισκέψεώς μου ἦτο νὰ τῷ διηγηθῶ πάντα τὰ γενόμενα, καὶ νὰ τὸν εἰδοποιήσω προσέτι ὅτι ἀπόφασιν εἶχον νὰ ὁδηγήσω τὴν ἐπαύριον εἰς Λίμμεριτζ τὴν σύζυγόν μου διὰ νὰ γείνῃ δεκτὴ καὶ ἀναγνωρισθῇ δημοσίᾳ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ θείου της. Ἄφινον δὲ τὸν κύριον Κάϋρλ νὰ κρίνῃ ἂν καὶ αὐτὸς εἰς τὰς παρούσας περιστάσεις καὶ ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ κυρίου Γίλμωρ, δὲν ἦτο ὑποχρεωμένος ὡς πληρεξούσιος τῆς οἰκογενείας νὰ εὑρεθῇ παρὼν εἰς ὅ,τι ἔμελλε νὰ συμβῇ κατὰ τὴν κρισιμωτάτην ἐκείνην περίστασιν.

Δὲν θ' ἀναφέρω τὴν ἔκπληξιν τοῦ κυρίου Κάϋρλ, οὐδὲ τοὺς λόγους δι' ὧν ἐξέφρασε τὴν γνώμην του περὶ τῆς διαγωγῆς ἣν ἐτήρησα ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τῶν δυσκολωτάτων ἐρευνῶν μου. Τὸ οὐσιωδέστερον καὶ μᾶλλον ἄξιον λόγου εἶνε ὅτι ἀπεφάσισεν ἀμέσως νὰ μᾶς συνοδεύσῃ εἰς Κώμβερλανδ.

Τὴν ἐπαύριον ἀνεχωρήσαμεν ἑνωρὶς διὰ τῆς πρώτης ἁμαξοστοιχίας. Ἡ Λαύρα, ἡ Μαριάννα, ὁ κύριος Κάϋρλ καὶ ἐγὼ εὑρισκόμεθα ὁμοῦ, ὁ δὲ Ἰωάννης Ὄουεν καὶ εἰς ὑπάλληλος τοῦ γραφείου τοῦ κυρίου Κάϋρλ εὑρίσκοντο εἰς ἕτερον διαμέρισμα. Φθάσαντες εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Λίμμεριτζ, διηυθύνθημεν πάραυτα εἰς τὴν ἔπαυλιν Τόδδς-Κόρνερ. Εἶχον ἀμετακλήτως ἀποφασίσῃ νὰ μὴ πατήσῃ ἡ Λαύρα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ θείου της πρὶν ἢ ἐπισήμως ἀναγνωρισθῇ ὡς ἀνεψιὰ αὐτοῦ. Ἀφῆκα εἰς τὴν Μαριάνναν τὴν φροντίδα νὰ συνενοηθῇ ὡς πρὸς τὰ καταλύματα μετὰ τῆς κυρίας Τόδδ, εὐθὺς ὡς ἡ ἀγαθὴ αὕτη γυνὴ ἤθελε συνέλθει ἐκ τῆς ἐκπλήξεως ὑφ' ἧς κατελήφθη ὅτε ἔμαθε τὸν σκοπὸν τῆς εἰς Κώμβερλανδ ἀφίξεώς μας, συνεφώνησα δὲ μετὰ τοῦ συζύγου της ὅτι εἰς τὸν Ἰωάννην Ὄουεν θὰ παρείχετο φιλοξενία ἐγκάρδιος ὑπὸ τῶν ἐν τῇ ἐπαύλει ὑπηρετῶν. Μετὰ τὰ προκαταρκτικὰ ταῦτα μέτρα, ὁ κύριος Κάϋρλ καὶ ἐγὼ ἀπήλθομεν ὁμοῦ εἰς Λίμμεριτζ-Χάουζ.

Δὲν δύναμαι ν' ἀναφέρω διὰ μακρῶν καὶ ἐν λεπτομερείᾳ τὴν μετὰ τοῦ κυρίου Φαίρλη συνδιάλεξίν μας, διότι εἶνε ἀδύνατον ν' ἀναμνησθῶ αὐτοῦ χωρὶς νὰ καταληφθῶ ὑπὸ αἰσθήματος ἀγανακτήσεως καὶ περιφρονήσεως, καθιστῶντος αὐτὸν ἀπεχθέστατον. Προτιμῶ λοιπὸν νὰ διαβεβαιώσω ἁπλῶς ὅτι ἐπέτυχον τὸν σκοπόν μου. Ὁ κύριος Φαίρλη προσεπάθησε νὰ προσενεχθῇ πρὸς ἡμᾶς μὲ τὸ σύνηθες σύστημά του. Τὸν ἀφήσαμεν νὰ ἐκφέρῃ, οὐδαμῶς ἀξιώσαντες αὐτὰς προσοχῆς, τὰς αὐθάδεις βαναυσότητας δι' ὧν ἤρξατο ἐκ μέρους του ἡ μεταξὺ ἡμῶν συνέντευξις. Ἠκούσαμεν κατόπιν ἄνευ τῆς ἐλαχίστης συμπαθείας τὰς διαμαρτυρίας του δι' ὧν ἠθέλησε νὰ μᾶς πείσῃ ὅτι ἡ ἀνακάλυψις τῆς μηχανορραφίας τὸν εἶχε κατὰ γράμμα ἀποσβολώσει. Ἐπὶ τέλους ἤρχισε στένων καὶ παραπονούμενος ὡς παιδίον τιμωρηθέν.— Πῶς ἠδύνατο νὰ μαντεύσῃ ὅτι ἡ ἀνεψιά του ἔζη, ἐνῷ τῷ εἶπον ὅτι ἀπέθανε Θὰ ἐδέχετο εὐχαρίστως τὴν ἀγαπητήν του Λαύραν, ἐὰν τῷ ἐχορηγεῖτο ὁ ἀπαιτούμενος καιρὸς ὅπως συνέλθῃ. Μήπως μᾶς ἐφαίνετο ἔχων τὴν ὄψιν οὕτινος εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐπισπευσθῇ τὸ τέλος δι' ἀδικκόπων ἀνησυχιῶν; Ὄχι, δὲν εἶνε ἀληθές; Τότε διατί τὸν βασανίζουν ἀκαταπαύστως; . . Καὶ ἐπανελάμβανε τὰ παράπονά του ὁσάκις τῷ παρουσιάζετο ἡ εὐκαιρία, ἕως ὅτου ἔθεσα ἐγὼ τέρμα εἰς αὐτὰς στενοχωρῶν αὐτὸν δι' ἀναποφεύκτου διλήμματος. Τῷ προέτεινα νὰ ἐκλέξῃ μεταξὺ τῶν δύο: ἢ ν' ἀποδώσῃ δικαιοσύνην εἰς τὴν ἀνεψιάν του ὑπὸ τοὺς προτεινομένους ὅρους, ἢ νὰ ὑποστῇ τὰς συνεπείας ἃς θὰ συνεπήγετο ἡ δημοσία διεκδίκησις τῶν δικαιωμάτων τῆς Λαύρας ἐπὶ δικαστηρίου. Ὁ κύριος Κάϋρλ πρὸς ὃν ἐστρέφετο συνεχῶς ἐπικαλούμενος τὴν προστασίαν, τῷ εἶπεν ἄνευ περιφράσεων ὅτι τὸ ζήτημα ἔπρεπε νὰ λυθῇ ἀμέσως, ἄνευ περαιτέρω ἀργοπορίας. Ἀναγκασθεὶς τότε νὰ ἐκλέξῃ ἐκεῖνο ὅπερ πρὸ παντὸς ἄλλου ἀπήλλασσεν αὐτὸν οἱασδήποτε μερίμνης ἀτομικῆς ἢ ἐνοχλήσεως, ἐδήλωσε μετ' αἰφνιδίου ζωηρότητος ὅτι δὲν ἐπεθύμει οὐδ' ἦτο ἱκανὸς νὰ ὑποστῇ νέας ἐκβιάσεις καὶ ὅτι ἑπομένως ἠδυνάμεθα χωρὶς νὰ παρεμβάλῃ α ὐτὸς τ ἐλάχιστον πρόσκομμα νὰ πράξωμεν ὅ,τι ἐπεθυμοῦμεν.

Ὁ κύριος Κάϋρλ καὶ ἐγὼ ἀπήλθομεν ἀμέσως ὅπως ἀπὸ κοινοῦ συνταξωμεν τὴν ἐγκύκλιον ἥτις ἔμελλε ν' ἀποσταλῇ πρὸς πάντας τοὺς ἀκολουθήσαντας τὴν πλαγὴν κηδείαν ἐκ μέρους τοῦ κυρίου Φαίρλη· Προσεκαλοῦντο νὰ παρευρεθῶσιν ὅλοι τὴν ἑπομένην εἰς Λίμμεριτζ-Χάουζ Εἷς λιθοξόος ἐκ Κάρλιλ παρηγγέλθη ταυτοχρόνως ὅπως πέμψῃ εἰς τὸ νεκροταφεῖον τοῦ Λίμμεριτζ ἕνα τῶν ἐργατῶν του ἵνα ἐξαλείψῃ τὴν ἐπὶ τοῦ τάφου ἐπιγραφήν. Ὁ κύριος Κάϋρλ, ὅστις ἔμελλε νὰ μείνῃ εἰς τὴν ἔπαυλιν, ἀνεδέχθη νὰ πείσῃ τὸν κ. Φαίρλη, ἀφοῦ ἤθελον ἀναγνώσει εἰς αὐτὸν τὴν ἐγκύκλιον, νὰ θέσῃ τὴν ὑπογραφήν του ἰδιοχείρως κάτωθεν ἑκάστης ἐπιστολῆς.

Μείνας ἐν Τόδδς-Κόρνερ ἐχρησιμοποίησεν ὁλόκληρον τὴν μεσολαβοῦσαν ἡμέραν ὅπως συντάξω λεπτομερῆ ἱστορικὴν ἔκθεσιν τῆς μηχανορραφίας ἐπισυνάπτων εἰς αὐτὴν καὶ ἔκθεσιν τῶν γεγονότων δι' ὧν ἐπισημότατα διεψεύδετο ὁ δῆθεν θάνατος τῆς Λαύρας. Πρὶν ἀναγνώσω τὰ αὐτὰ τὴν ἑπομένην εἰς τὴν ὁμήγυριν τῶν προσκεκλημένων ἐνοικιαστῶν τῶν κτημάτων, ὑπέβαλλον τὰ ἔγγραφα ταῦτα εἰς τὸν κύριον Κάϋρλ. Συνεφώνησα μετ' αὐτοῦ ὡς πρὸς τὴν τάξιν καθ' ἣν μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐκθέσεως θὰ προσήγοντο αἱ ἐπικυροῦσαι αὐτὴν μαρτυρίαι. Ἀφοῦ ἐκανονίσαμεν καὶ τοῦτο ὁ κύριος Κάϋρλ προσεπάθησε νὰ φέρῃ τὸν λόγον ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς περιουσίας τῆς Λαύρας. Οὐδὲν γινώσκων καὶ οὐδὲν ἐπιθυμῶν νὰ μάθω, ἀμφιβάλλων δ' ἀφ' ἑτέρου ἂν ἤθελον ἐγκρίνει ὡς δικηγόρος ἐξεταζῶν τὰ πράγματα τὴν ἀπόφασιν ἣν ἐθεώρησα καλὸν νὰ λάβω ὡς πρὸς τὸ ἰσόβιον εἰσόδημα ὅπερ ἡ σύζυγός μου ἐδικαιοῦτο νὰ λαμβάνῃ ἐπὶ τοῦ ποσοῦ τῶν δεκακισχιλίων λιρῶν στερλινῶν, τῶν κληροδοτηθεισῶν ἄλλοτε εἰς τὴν κυρίαν Φόσκου, παρεκάλεσα τὸν κύριον Κάϋρλ νὰ μὲ συγχωρήσῃ ἂν ἀπεῖχον νὰ συζητήσω μετ' αὐτοῦ ἐπὶ τοιούτων ζητημάτων. Ἠδυνάμην νὰ εἴπω ἐν πάσῃ εἰλικρινείᾳ ὅτι τὰ ζητήματα ταῦτα ἦσαν στενῶς συνδεδεμένα μετὰ τῶν θλίψεων καὶ τῶν συμφορῶν τοῦ παρελθόντος περὶ ὧν οὐδέποτε ἐκάμνομεν λόγον ἀναμεταξύ μας καὶ ἐφ' ὧν μᾶς ἦτο εἰς ἄκρον ἐπώδυνον νὰ συζητῶμεν μετὰ ξένων.

Τὸ τελευταῖόν μου ἔργον περὶ τὴν ἑσπέραν ἦτο νὰ ἐφοδιασθῶ καὶ διὰ τῆς *Ἐκθέσεως τῆς ἐπιτυμβίου πλακός*, ἀντιγράφων

πρὶν ἢ ἐξαλειφθῇ τὴν ψευδῆ ἐπιγραφὴν ἥτις ἐβεβήλωνεν ἀκόμη τὸν οἰκογενειακὸν τάφον.

Τέλος πάντων ἀνέτειλεν ἡ ἡμέρα, ἡ μεγάλη ἡμέρα καθ' ἣν ἡ Λαύρα ἀνεφάνη εἰς τὴν αἴθουσαν ἐκείνην τοῦ ἑστιατορίου τοῦ Λίμμεριτζ-Χάουζ ἣν πάντες καλῶς γινώσκομεν. Πάντες οἱ αὐτόθι συνηγμένοι ἠγέρθησαν ἀπὸ τὰς ἕδρας των τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἡ Λαύρα εἰσῆλθεν ὁδηγουμένη παρὰ τῆς Μαριάννας καὶ παρ'ἐμοῦ. Οἱ ἐπαναβλέποντες τὴν μορφήν της δὲν ἠδυνήθησαν νὰ καταστείλωσι κίνημα ἐκπλήξεως καὶ ψιθυρος συγκινήσεως διέδραμε τὰς τάξεις αὐτῶν. Τὴν γενικὴν ταύτην αἴσθησιν εὐχερῶς ἠδυνήθημεν ν' ἀντιληφθῶμεν. Ὁ κύριος Φαίρλη ἦτο παρὼν κατ'ἀπαίτησίν μου ἔχων παρ' αὐτῷ τὸν κύριον Καϋρλ. Ὁ θεράπων του ἵστατο ὄπισθέν του κρατῶν εἰς τὴν μίαν χεῖρα φιαλίδια μὲ ὀξέα καὶ εἰς τὴν ἄλλην μανδήλιον ἐμπεποτισμένον δι' ὕδατος Κολωνίας.

Ἐποίησα ἔναρξιν τῆς διαδικασίας προσκαλῶν τὸν κύριον Φαίρλη νὰ εἴπῃ δημοσίᾳ ἂν εὑρισκόμην ἐκεῖ τῇ προσκλήσει του καὶ ἂν ἐπεκύρου ῥητῶς τοὺς λόγους μου. Ὁ κύριος Φαίρλη ἐξέτεινε τοὺς βραχίονάς του πρὸς τὸν κύριον Καϋρλ καὶ πρὸς τὸν θεράποντά του, ἠγέρθη ὄρθιος βοηθούμενος παρ' αὐτῶν καὶ ὡμίλησεν ὡς ἑξῆς :

— Ἐπιτρέψατε νὰ σᾶς παρουσιάσω τὸν κύριον Χαρτράϊτ ! Εἶμαι ὑπέρ ποτε καταβεβλημένος καὶ θὰ λάβῃ αὐτὸς τὴν καλωσύνην νὰ λαλήσῃ ἀντ' ἐμοῦ. Τὸ θέμα ὅπερ θὰ πραγματευθῇ εἶνε τὰ μέγιστα σοβαρόν· εὐαρεστήθητε νὰ τὸν ἀκροασθῆτε προσεκτικῶς καὶ νὰ μὴ θορυβήσητε ποσῶς . . .

Ταῦτα εἰπὼν ἐπανέπεσε βραδέως ἐπὶ τῆς ἕδρας του καὶ ἐζήτησε καταφύγιον ὄπισθεν τοῦ μεμυρωμένου μανδηλίου του.

[Ἕπεται τὸ τέλος]

Π ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Ὅρα προηγούμενον φύλλον]

— Κύριοι, κύριοι, εἶπεν ὑποκριτικῶς ὁ δοὺξ δ' Ἀνζιοῦ, συγγνώμην, ὑπὲρ τοῦ ἀδελφοῦ μου, ὅστις πλανᾶται ἢ μᾶλλον ἀπατᾶται. Ἄφετέ με νὰ ἐλπίζω, κύριοι, ὅτι αἱ φρόνιμοι γνῶμαι ἡμῶν, ὅτι ἡ ἐπαρκὴς παρέμβασις τοῦ Δεσμοῦ θέλουσιν ἀγάγει αὐτὸν εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδόν.

— Σύριζε,φεῖδι,ἔλεγεν ὁ Σχικώ,σύριζε.

— Ἐξοχώτατε,ἀπήντησεν ὁ δοὺξ Γκίζης, ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης ἤκουσε, λίαν ταχέως ἴσως, ἀλλ' ὅμως ἤκουσε τὴν εἰλικρινῆ ἐκδήλωσιν τῶν σκέψεων τοῦ σωματείου. Ὄχι, δὲν πρόκειται περὶ Δεσμοῦ κατὰ τοῦ Βεαρνοῦ, φοβήτρου τῶν μωρῶν, οὐδὲ περὶ Δεσμοῦ πρὸς ὑποστήριξιν τῆς αὐθυποστηρίκτου ἐκκλησίας, ἀλλὰ πρόκειται, κύριοι, νὰ ἐξαγάγωμεν τὴν εὐγένειαν τῆς Γαλλίας ἐκ τῆς ταπεινῆς θέσεως, εἰς ἣν εὑρίσκεται. Ἐπὶ μακρὸν χρόνον, ἐκράτησεν ἡμᾶς ὁ πρὸς τὴν Ὑμετέραν Ὑψηλότητα σεβασμός· ἐπὶ μακρόν, ἡ γνωστὴ ἡμῖν ἀγάπη Αὐτῆς πρὸς τὴν οἰκογένειάν Της περιώρισεν ἡμᾶς ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς προσποιήσεως. Νῦν, τὰ πάντα ἀπεκαλύφθησαν καὶ ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης παρευρίσκεται εἰς πραγματικὴν συνεδρίαν τοῦ Δεσμοῦ, τῆς ὁποίας εἶδε μόνον τὸ προοίμιον.

— Τί ἐννοεῖτε; κύριε δούξ ; ἠρώτησεν ὁ πρίγκηψ, τοῦ ὁποίου ἡ καρδία ἔπαλλεν ἐξ ἀνησυχίας καὶ φιλοδοξίας.

— Ἐξοχώτατε, συνήλθομεν, ἐξηκολούθησεν ὁ δοὺξ Γκίζης, ὡς λίαν ἐμφρόνως εἶπεν ὁ κύριος μέγας κυνηγός, οὐχὶ ὅπως ἀνασυζητήσωμεν πεπαλαιωμένα κατὰ θεωρίαν ζητήματα, ἀλλ' ὅπως ἐνεργήσωμεν ἐπαρκῶς. Σήμερον, ἐκλέγαμεν ἀρχηγὸν ἡμῶν, ἱκανὸν νὰ τιμήσῃ καὶ πλουτίσῃ τὴν εὐγένειαν τῆς Γαλλίας· ὡς δ'ὑπῆρχεν ἔθιμον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Φράγκοις, ὁσάκις ἐξέλεγον ἀρχηγόν, νὰ δίδωσιν αὐτῷ ἀνάξιον αὐτοῦ δῶρον,οὕτως ἡμεῖς προσφέρομεν δῶρον εἰς τὸν ἀρχηγόν,τὸν ὁποῖον ἐξελεξάμεθα . . .

Ἅπασαι αἱ καρδίαι ἀνεσκίρτησαν, ἀλλ' ἧττον ἰσχυρῶς τῆς καρδίας τοῦ δουκός.

Ἔμενεν ὅμως οὗτος ἄφωνος καὶ ἀκίνητος, μόνη δ' ἡ ὠχρότης τοῦ προσώπου του προὔδωκε τὴν συγκίνησίν του.

— Κύριοι, ἐξηκολούθησεν ὁ δοὺξ Γκίζης, λαβὼν ἀπὸ τοῦ ἐγγὺς αὐτῷ στασιδίου βαρύτατόν τι ἀντικείμενον καὶ ὑψώσας αὐτό,ἰδοὺ τὸ δῶρον, τὸ ὁποῖον,ἐν ὀνόματι πάντων ὑμῶν, καταθέτω πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ πρίγκηπος.

— Ἓν στέμμα ; ἀνεφώνησεν ὁ δοὺξ δ' Ἀνζιοῦ, μόλις κρατούμενος, ἓν στέμμα πρός με, κύριοι !

— Ζήτω ὁ Φραγκίσκος τρίτος ! ἀνεφώνησαν μιᾷ φωνῇ οἱ παρεστῶτες εὐπατρίδαι.

— Ἐγώ, ἐγώ ! ὑπετραύλιζεν ὁ δούξ, τρέμων ἐκ χαρᾶς καὶ φόβου, ἐγώ! ἀλλ' εἶναι ἀδύνατον! ὁ ἀδελφός μου ζῇ εἰσέτι, ὁ ἀδελφός μου εἶναι κεχρισμένος ὑπὸ τοῦ Κυρίου.

— Ἡμεῖς παύομεν, εἶπεν ὁ δοὺζ Γκίζης, μέχρις οὗ ὁ Θεὸς ἐπικυρώσῃ, διὰ τοῦ θανάτου του, τὴν ἐκλογὴν ἡμῶν ἢ μᾶλλον μέχρις οὗ τῶν ὑπηκόων αὐτοῦ τις, βαρυνθεὶς τὴν ἄδοξον βασιλείαν του, προλάβῃ τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ, διὰ τοῦ ἐγχειριδίου ἢ τοῦ δηλητηρίου.

— Κύριοι ! εἶπεν ἀσθενέστερον ὁ δούξ, κύριοι !

— Ἐξοχώτατε, εἶπεν ἐπίσης ὁ καρδινάλιος, ἰδοὺ ἡ ἀπάντησις ἡμῶν εἰς τὴν πρὸ μικροῦ ἐκδηλωθεῖσαν παρ' ὑμῶν εὐγενῆ τύψιν συνειδήσεως : Ὁ Ἑρρίκος Γ' ἦτο ὁ κεχρισμένος ὑπὸ τοῦ Κυρίου, ἀλλ' ἡμεῖς παύομεν αὐτόν· δὲν εἶναι πλέον ὁ ἐκλεκτὸς τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἔσεσθε ὑμεῖς, ἐξοχώτατε. Ὁ ναὸς οὗτος εἶναι ἐπίσης σεπτὸς ὡς ἡ τῆς Ρέϊμς, διότι ἐν αὐτῷ ἀνεπαύθησαν τὰ λείψανα τῆς προστάτιδος τῶν Παρισίων ἁγίας Γενοβέφας καὶ ἐνταῦθα ἐτάφη ὁ πρῶτος χριστιανὸς βασιλεὺς Κλόβης· λοιπόν, ἐξοχώτατε, ἐν τῷ ἁγίῳ τούτῳ ναῷ, ἐνώπιον τοῦ ἀγάλματος τοῦ ἀληθοῦς ἱδρυτοῦ τῆς γαλλικῆς μοναρχίας, ἐγώ, εἰς τῶν ἀρχόντων τῆς Ἐκκλησίας, ὅστις, ἄνευ παράφρονος φιλοδοξίας, δύναμαι νὰ ἐλπίσω νὰ γενῶ ποτὲ ἀρχηγὸς αὐτῆς, λέγω Ὑμῖν, Ἐξοχώτατε ἰδού,πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ ἁγίου χρίσματος, ἅγιον ἔλαιον, ἀποσταλὲν ὑπὸ τοῦ πάπα Γρηγορίου ΙΓ'. Ἐξοχώτατε, διορίσατε τὸν ὑμέτερον μέλλοντα ἀρχιεπίσκοπον τῆς Ρέϊμς καὶ τὸν ὑμέτερον τοποτηρητήν, μετὰ μίαν δὲ στιγμήν, ὑμεῖς ἔσεσθε κεχρισμένος βασιλεὺς καὶ ὁ ἀδελφὸς ὑμῶν θέλει εἶναι ἅρπαξ, ἐὰν μὴ ἀποδώσῃ ὑμῖν τὸν θρόνον. Παιδίον ! ἄναψον τὰς λαμπάδας τοῦ βωμοῦ.

Αὐτοστιγμεί, ὁ ὑπηρέτης τοῦ χοροῦ, ὅστις προφανῶς περιέμενε τὴν διαταγήν, ἐξῆλθε τοῦ ἁγιαστηρίου, φέρων εἰς τὴν χεῖρα φῶς, μετὰ δὲ μιπρόν, πεντήκοντα λαμπάδες ἔκαιον ἐπί τε τοῦ βωμοῦ καὶ τῆς θέσεως τοῦ χοροῦ.

Τότε, ἐφάνησαν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ μίτρα ἀπαστράπτουσα ἐκ πολυτίμων λίθων καὶ πλατὺ ξίφος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦσαν κεχαραγμένα κρίνα· ἦσαν ἡ ἀρχιεπισκοπικὴ μίτρα καὶ τὸ ξίφος τοῦ τοποτηρητοῦ.

Ταυτοχρόνως, ἐν μέσῳ τοῦ σκότους,τὸ ὁποῖον δὲν ἤρκεσαν νὰ διασκεδάσωσιν αἱ λαμπάδες τοῦ χοροῦ, τὸ μουσικὸν ὄργανον ἐτόνισε τὸ *Ἦλθεν ὁ Κύριος*.

Ἡ ἀπροσδόκητος καὶ ὑπὸ τῶν τριῶν λορραινῶν πριγκήπων προπαρεσκευασμένη ἐκείνη σκηνὴ ἐνεποίησε βαθεῖαν ἐντύπωσιν ἐπὶ τῶν παρεστώτων, ὥστε οἱ θαρραλέοι ἐξήφθησαν καὶ αὐτοὶ οἱ ἀσθενεῖς ἠσθάνθησαν ἑκυτοὺς ἰσχυροτέρους.

Ὁ δοὺξ δ' Ἀνζιοῦ ὕψωσε τὴν κεφαλήν, διὰ βήματος δὲ σταθερωτέρου ἐβάδισε πρὸς τὸν βωμόν, καὶ διὰ χειρὸς ἀσφαλεστέρας ἔλαβε διὰ μὲν τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς τὴν μίτραν, διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς τὸ ξίφος, καί, ἐπανελθὼν πρὸς τὸν δούκα καὶ πρὸς τὸν καρδινάλιον, οἵτινες προσεδόκων ἐκ τῶν προτέρων τὴν διπλῆν ταύτην τιμήν, ἐπέθεσε τὴν μίτραν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τούτου καὶ περιέζωσεν ἐκεῖνον διὰ τοῦ ξίφους.

Ὁμόφωνα χειροκροτήματα ἐχαιρέτισαν τὴν ἀποφασιστικὴν ταύτην πρᾶξιν, τὴν τόσον ὀλιγώτερον προσδοκωμένην ὅσον ἦτο γνωστὸν τὸ ἀναποφάσιστον τοῦ πρίγκηπος.

— Κύριοι,εἶπεν ὁ δοὺξ πρὸς τοὺς παρισταμένους, δώσατε τὰ ὀνόματα ὑμῶν πρὸς τὸν κύριον δὲ Μεγιέν, διότι, καθ' ἣν ἡμέραν στεφθῶ βασιλεύς, πάντες ὑμεῖς θέλετε ὀνομασθῆ ἱππόται τοῦ τάγματος.

Τὰ χειροκροτήματα ἐδιπλασιασθήσαν, ἅπαντες δ' οἱ παρεστῶτες ἀλληλοδιαδόχως ἐπλησίασαν καὶ ἔδωκαν τὰ ὀνόματά των εἰς τὸν κ. δὲ Μεγιέν.

— Διάβολε! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Σχικώ, ὁποία εὐκαιρία νὰ λάβω τὴν κυανῆν ταινίαν, ἐν τούτοις εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ μένω ἐστερημένος αὐτῆς !

— Τόρα, ἐπὶ τοῦ βωμοῦ, Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ καρδινάλιος Γκίζης.

— Κύριε δὲ Μονσορώ, συνταγματάρχα μου, κύριε Λιβαρότε, ὑπολοχαγέ μου τῶν σωματοφυλάκων, λάβετε ἐπὶ τοῦ χοροῦ τὰς θέσεις, ἐπὶ τῶν ὁποίων τὰ ὑπ' ἐμοῦ

ἀνατιθέμενα ὑμῖν ἀξιώματα παρέχουσιν ὑμῖν δικαίωμα.

Ἕκαστος τῶν προσκληθέντων ἔλαβε τὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν ἡ ἐθιμοτυπία ἤθελε καθορίσει αὐτοῖς ἐν πραγματικῇ τελετῇ χρίσματος.

— Κύριοι, εἶπεν, ὁ δούξ, ἀποταθεὶς πρὸς τοὺς λοιποὺς τῆς συνελεύσεως, ἕκαστος ὑμῶν θέλει μοὶ ἀπευθύνει μίαν αἴτησιν, θέλω δὲ προσπαθήσει νὰ εὐχαριστήσω πάντας.

Κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα, ὁ καρδινάλιος εἶχε μεταβῆ ὄπισθεν τοῦ βωμοῦ, ὁπόθεν, μετ' ὀλίγον, ἐπέστρεψε, περιβεβλημένος τὰ ἀρχιερατικὰ ἄμφια καὶ φέρων εἰς χεῖρας τὴν ἁγίαν φιάλην, ἣν ἀπέθεσεν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ.

Μετὰ τοῦτο, ἔνευσε πρὸς τὸν ὑπηρέτην τοῦ χοροῦ, ὅστις προσεκόμισε τὸ εὐαγγέλιον καὶ τὸν σταυρόν. Ὁ καρδινάλιος ἔλαβεν ἀμφότερα, ἔθεσε δὲ τὸν σταυρὸν ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου καὶ ἐπαρουσίασεν αὐτὰ πρὸς τὸν δούκα, ὅστις ἐπέθετο ἐπ' αὐτῶν τὴν δεξιάν.

— Ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Θεοῦ! εἶπεν ὁ δούξ, ὑπόσχομαι πρὸς τὸν λαόν μου νὰ τηρῶ καὶ τιμῶ τὴν ἁγίαν ἡμῶν θρησκείαν ὡς ἁρμόζει εἰς τὸν χριστιανικώτατον βασιλέα καὶ τὸν πρωτότοκον υἱὸν τῆς Ἐκκλησίας. Οὕτως εἴη μοι ὁ Θεὸς βοηθὸς καὶ τὸ ἱερὸν αὐτοῦ Εὐαγγέλιον.

— Ἀμήν! ἀπεκρίθησαν ὁμοφώνως οἱ παρεστῶτες.

— Ἀμήν! ἐπανέλαβεν εἶδός τι ἠχοῦς, ἥτις ἐφαίνετο προερχομένη ἐκ τοῦ βάθους τῆς ἐκκλησίας.

Ὁ δούξ Γκίζης, ἐκπληρῶν ἔργα τοποτηρητοῦ, ὡς προείπομεν, ἀνῆλθε τὰς τρεῖς βαθμίδας τοῦ βωμοῦ καὶ κατέθεσεν ἐπ' αὐτοῦ τὸ ξίφος του, τὸ ὁποῖον ὁ καρδινάλιος ηὐλόγησεν, εἶτα δ' ἔσυρεν ἐκ τοῦ κολεοῦ τὴν λεπίδα αὐτοῦ καὶ ἐπαρουσίασε πρὸς τὸν βασιλέα, ὅστις ἔλαβεν αὐτὴν ἐκ τῆς λαβῆς.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ καρδινάλιος, λάβετε τοῦτο τὸ ξίφος, τὸ ὁποῖον δίδοται ὑμῖν σὺν τῇ εὐλογίᾳ τοῦ Κυρίου, ὅπως, δι' αὐτοῦ καὶ τῇ συναρρωγῇ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δύνασθε ν' ἀνθίστασθε κατὰ πάντων τῶν ἐχθρῶν ὑμῶν καὶ ὑπερασπίζητε τὴν ἁγίαν ἐκκλησίαν καὶ τὸ ἐμπιστευόμενον ὑμῖν βασίλειον. Λάβετε, ἐπὶ τέλους, τοῦτο τὸ ξίφος, ὅπως, τῇ βοηθείᾳ αὐτοῦ, ἀπονέμητε δικαιοσύνην, συνδράμητε τὰς χήρας καὶ τὰ ὀρφανά, ὅπως ἐπανορθοῦτε τὰ ἀνομήματα, ὅπως, περιβαλλόμενος δόξαν δι' ὅλων τῶν ἀρετῶν, γενῆτε ἄξιος νὰ βασιλεύητε μετ' Ἐκείνου, τοῦ ὁποίου εἶσθε ἡ ἐπὶ τῆς γῆς εἰκὼν καὶ ὅστις βασιλεύει σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὁ δούξ ἐταπείνωσε τὸ ξίφος μέχρις οὗ ἤγγισε τὸ ἔδαφος, ἀφοῦ δ' ἀφιέρωσεν αὐτὸ πρὸς τὸν Θεόν, τὸ ἀπέδωκε πρὸς τὸν δοῦκα Γκίζην.

Τότε, ὁ παῖς τοῦ χοροῦ ἐκόμισε προσκεφάλαιον, τὸ ὁποῖον κατέθετο πρὸ τοῦ δουκὸς δ' Ἀνιζοῦ, ὅστις ἐγονυπέτησεν.

Εἶτα δ' ὁ καρδινάλιος ἠνέῳξε τὸ ἐκ μίλτου κυτίον, διὰ δὲ τῆς ἄκρας χρυσῆς βελόνης ἐξήγαγε σταγόνα ἁγίου ἐλαίου, τὴν ὁποίαν ἔσταξεν ἐπὶ τοῦ δισκαρίου.

Κρατῶν δὲ τὸ δισκάριον διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρός, ἀπήγγειλεν ἐπὶ τοῦ δουκὸς δύο εὐχάς.

Μετὰ τοῦτο, λαβὼν τὸ ἅγιον χρῖσμα διὰ τοῦ ἀντίχειρος, ἐποιήσατο τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς τοῦ δουκός, λέγων:

— *Ungo te in regem de oleo sanctificato in nomine Patris et Filii et Spiritûs sancti* — χρίω σε βασιλέα διὰ τοῦ ἡγιασμένου ἐλαίου ἐν ὀνόματι τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

Σχεδὸν δὲ παραχρῆμα ὁ παῖς τοῦ χοροῦ ἐσπόγγισε τὸ χρῖσμα διὰ χρυσοκεντήτου μάκτρου. Ταὐτοχρόνως, ὁ δούξ ἔλαβε τὸ στέμμα, δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν, ἐκράτησε δ' αὐτὸ ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τοῦ πρίγκηπος, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὸ ἐπιθέσῃ ἐπ' αὐτῆς. Ἀμέσως ὁ δούξ Γκίζης καὶ ὁ δούξ δὲ Μεγὲν ἐπλησίασαν καὶ ἐκράτησαν ἑκατέρωθεν τὸ στέμμα.

Ἐπὶ τέλους, ὁ καρδινάλιος, στηρίζων αὐτὸ διὰ μόνης τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς καὶ εὐλογῶν τὸν δοῦκα διὰ τῆς δεξιᾶς, εἶπεν:

«Ὁ Θεὸς σὲ στέφει διὰ τοῦ στέμματος τῆς δόξης καὶ τῆς δικαιοσύνης».

Ἐπιθέσας δ' εἶτα αὐτὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ πρίγκηπος, εἶπε:

«Δέχθητι τὸ στέμμα τοῦτο ἐν ὀνόματι τοῦ Πατρός, τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος».

Ὁ δούξ δ' Ἀνζιοῦ, βλοσυρὸς καὶ φρίττων, ἠσθάνθη τὸ στέμμα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του καὶ αὐτομάτως ἔφερεν ἐπ' αὐτοῦ τὴν χεῖρα.

Ὁ παῖς τοῦ χοροῦ ἔκρουσε κωδωνίσκον, πάντες δ' οἱ παρεστῶτες ἔκλινον τὰς κεφαλάς.

Ταχέως ὅμως ἀνήγειρον αὐτάς, σείοντες τὰ ξίφη καὶ ἀναφωνοῦντες: Ζήτω ὁ βασιλεὺς Φραγκίσκος Γ'.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ καρδινάλιος τῷ δουκὶ δ' Ἀνζιοῦ, ἀπὸ τῆς σήμερον βασιλεύετε ἐπὶ τῆς Γαλλίας, διότι ἐχρίσθητε ὑπ' αὐτοῦ τοῦ πάπα Γρηγορίου ΙΓ', τοῦ ὁποίου εἶμαι ἀντιπρόσωπος.

— Διάβολε! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Σχικώ, τί κρῖμα ὅτι δὲν ἔχω χοιράδας, ἵνα μὲ ἀλείψωσι.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ δούξ δ' Ἀνζιοῦ, ἀνεγερθεὶς ὑπερήφανος καὶ μεγαλοπρεπής, οὐδέποτε θέλω λησμονήσει τὰ ὀνόματα τῶν τριάκοντα εὐπατριδῶν, οἵτινες πρῶτοι μ' ἔκριναν ἄξιον νὰ βασιλεύσω ἐπ' αὐτῶν, νῦν δ' ὑγειαίνοιτε, κύριοι, ὁ Θεὸς διαφυλάττοι ὑμᾶς.

Ὁ καρδινάλιος καὶ ὁ δούξ Γκίζης ὑπεκλίθησαν· ἀλλ' ὁ Σχικώ, ὅστις ἔβλεπεν αὐτοὺς ἐκ πλαγίου, παρετήρησεν, ὅτι, ἐνῷ ὁ δούξ δὲ Μεγὲν προέπεμπε τὸν νέον βασιλέα, οἱ δύο λορραινοὶ πρίγκηπες ἀντήλλασσον εἰρωνικὸν μειδίαμα.

— Ὤ! ὤ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ ἡμέτερος Γασκόνος, τί σημαίνει πάλιν τοῦτο καὶ εἰς τί χρησιμεύει τὸ παιγνίδιον, ἀφοῦ ὅλος ὁ κόσμος κλέπτει;

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ, ὁ δοὺξ δ' Ἀνζιοῦ εἶχε φθάσει εἰς τὴν κλίμακα τῆς κρύπτης, μετ' ὀλίγον δ' ἐγένετο ἄφαντος εἰς τὸ σκότος τῆς ὑπογείου ἐκκλησίας, ὅπου πάντες οἱ παρεστῶτες ἀλληλοδιαδόχως παρηκολούθησαν αὐτόν, πλὴν τῶν τριῶν ἀδελφῶν, οἵτινες εἰσῆλθον εἰς τὸ ἁγιαστήριον, ἐνῷ ὁ ἀδελφὸς θυρωρὸς ἔσβυνε τὰς λαμπάδας τοῦ βωμοῦ.

Ὁ παῖς τοῦ χοροῦ ἐπανέκλεισε τὴν θύραν τῆς κρύπτης καὶ ἡ ἐκκλησία ἔμεινε φωτιζομένη ὑπὸ τῆς μόνης ἀσβέστου λυχνίας, ἥτις ἐφαίνετο ἄγνωστον τοῖς κοινοῖς τῶν ἀνθρώπων σύμβολον, λαλοῦν μόνοις τοῖς μεμυημένοις εἴς τι μυστηριῶδες ἔργον.

[Ἕπεται συνέχεια].

Δμλ.

ΠΡΟ ΠΑΝΤΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΟΣ

Πέντε ἔτη μετὰ τὴν μάχην τοῦ Βατερλώ, ὁ βαρόνος Ῥοτσχίλδ ἔπεσεν ἐκ τοῦ ἵππου του καὶ διέτρεχε πὸν ἔσχατον τῶν κινδύνων.

Ὁ χειρουργὸς Δουπουϊτρὲν σπεύσας ἐξετέλεσεν ὀδυνηρὰν ἐγχείρισιν, μεθ' ἣν ἐπίστευσεν ὅτι δύναται νὰ ἐγγυηθῇ διὰ τὴν ζωὴν τοῦ χρηματιστοῦ· προσέθηκεν ὅμως ὅτι λίαν ἰσχυρὰ συγκίνησις θὰ τὸν ἐφόνευε.

Μόλις ὁ χειρουργὸς εἶπε τὰς λέξεις ταύτας καὶ τῷ ἔφερον ἐπιστολήν, ἣν ἀποσφραγίσας ἐνώπιον τοῦ βαρόνου ἀφῆκε κραυγήν.

— Τί συμβαίνει; ἠρώτησεν ὁ Ῥοτσχίλδ δι' ἀσθενοῦς φωνῆς.

Ὁ χειρουργός, λησμονῶν τὴν πρὸ μικροῦ δοθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ ἐντολήν, ἀνέκραξεν:

— Ὁ δοὺξ τοῦ Βερρὺ ἐδολοφονήθη εἰς τὸ Μελόδραμα!

Καὶ ἔφυγε δρομαίως.

Ὁ Δουπουϊτρὲν δὲν ἦτο ἔτι εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, καὶ ὁ ἄρρωστος κάτωχρος, τὴν κεφαλὴν ἔχων περιτετυλιγμένην δι' αἱμοφύρτων ὀθονίων, ἀνακάθηται εἰς τὴν κλίνην καὶ διὰ τῆς ὑπολειφθείσης αὐτῷ ἰσχύος λαμβάνει τὸ σχοινίον τοῦ κωδωνίσκου καὶ ἕλκει αὐτὸ βιαίως.

Σπεύδουσι πανταχόθεν.

— Ταχέως! ἀνακράζει ὁ βαρῶνος, διευθυνταὶ τῶν γραφείων μου! ταχυδρόμοι ν' ἀναχωρήσωσιν ἀμέσως! Ὁ δοὺξ τοῦ Βερρὺ ἐδολοφονήθη! *πρέπει νὰ πωλήσωμεν! πρέπει νὰ πωλήσωμεν!*

Καὶ καταβληθεὶς ὑπὸ τοῦ ὑπερτάτου τούτου ἀγῶνος ἐπαναπίπτει βαρὺς ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου.

Κ.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κ. Δ. Μ. *Χαλκίδα* καὶ Ν. Μ. *Λαμίαν*. Ἐλήφθησαν. — κ. Ι. Μ *Λευκωσίαν* (Κύπρου). Ἐστάλη Βιβλίον. — κ. Γ. Π. *Σιράνον*. Ἐστάλη. — κ. Ι. Γ. *Γύθειον*. Ἐλήφθησαν παρὰ Διευθύνσεως «Χ.Α.» δρ. 35. — κ. Κ. Π. Κ. *Κέρκυραν*. καὶ Α. Δ. *Σύρον*. Ἀπεστάλησαν.

ΑΘΗΝΗΣΙ. — ΤΥΠΟΙΣ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ» ΟΔΟΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΑΡΙΘ. 3